

CẦN VÂN KHÁNH

*Người đàn ông
có đôi mắt trong*

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ ĐÔI MẮT TRONG

Tác giả: Cấn Vân Khánh

NXB Hội Nhà Văn

ĐỘC GIẢ

Liên là một độc giả cực kỳ dễ thương. Sau khi đọc sách của tôi và viết mail qua lại trao đổi, Liên gọi điện nói sẽ ra Hà Nội gặp tôi. Vì là người gốc Huế nên giọng nói trầm ấm của Liên để lại trong tôi bao ấn tượng đẹp. Tôi cứ tưởng tượng Liên cũng như bao cô gái Huế dịu dàng khác, cũng tóc dài ngang lưng đoan trang e ấp mà thời buổi bây giờ tìm những người như thế thật hiếm.

Nhưng trái ngược lại với những gì tôi hình dung, Liên tóc ngắn uốn từng lọn xoắn nhuộm nâu đỏ, gương mặt bầu bĩnh và dáng người hơi đậm từ cầu thang khách sạn xuống phòng khách đón tôi, Liên mặc một chiếc váy đen choàng thêm một chiếc khăn trắng quanh cổ, phảng phất mùi chanel 05 giữa cái nóng hơn ba mươi độ của những ngày cuối hạ.

"Hi Khánh!" Liên chìa tay ra cho tôi bắt, mắt sáng rực long lanh. Tôi cũng mỉm cười. Chúng tôi gọi taxi đi cà phê. Liên nói tôi đưa Liên đi quán cà phê nào có máy lạnh, ghế đệm, nhạc êm ru. Tôi đồng ý ngay vì đó cũng là điều tôi muốn. Chúng tôi vào *Napoli*. Tôi thích không gian quán này tuy hơi nhỏ hẹp nhưng sang trọng. Tôi ưa những gì lịch lãm và sang trọng, biết làm thế nào dù tôi chẳng khá giả gì.

"Khánh, cậu sống thế nào?" Thế nào là thế nào. Chẳng thế nào cả, chẳng lẽ tôi lại kể cho Liên nghe rằng đời sống của tôi rất nhạt nhẽo, và những người tôi gặp cũng rất nhạt nhẽo. Hoặc họ và tôi không tìm thấy ở nhau những dư vị đậm đà chẳng? Tôi thường xuyên ngủ dậy muộn, lười học và thường lê la các hàng quà nhưng chưa bao giờ tặng kì, cuối tuần lại về Hải Phòng thăm bố mẹ và đi biển một mình... Tiền bạc đối với tôi không phải là số một nhưng tôi không thể thiếu. Thi thoảng tôi bị nhức đầu nên hay cáu giận. Tất nhiên tôi không trả lời như thế. Tôi chỉ trả lời: "Tớ bình thường. Cậu thì sao?" "Tớ là người không vui. Tớ thích truyện của cậu. Cậu biết đấy, những ai thích đọc truyện của cậu đều là những người không

vui". Tôi suýt nữa thì bật cười trước sự hồn nhiên của Liên, cô nói thế khác gì cho rằng tôi luôn mang nỗi buồn đến cho người khác.

Liên châm thuốc và phả khói, môi tô son màu cam. Tôi có mấy cô bạn hút thuốc, uống rượu không thua gì đàn ông. Đôi khi tôi dị ứng với khói thuốc, đôi khi tôi lại thêm cảm giác được như họ. Tò mò thật đấy, sao họ lại có thể đàn ông mà hút thuốc và uống cà phê đen thế kia? Giả dụ tôi có làm điều đó, tôi sẽ thương biết mấy cái cổ họng của tôi, buồng phổi của tôi, da mặt của tôi, tôi sẽ sợ hãi sẽ day dứt, và hơn thế, tôi sợ người ta sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác.

Nhưng thực ra thì họ đang nhìn tôi bằng con mắt thế nào, khi họ đọc những truyện ngắn tình yêu có khá nhiều pha nóng bỏng mà tôi viết? Thực sự là tôi đã không hề quan tâm một khi họ cho rằng tôi từng trải, hoặc phiêu lưu tình ái, hoặc đầy kinh nghiệm thì họ cứ việc cho là thế.

Vậy thì với các cô gái hút thuốc cũng vậy, họ không quan tâm ai nghĩ gì.

"Lâu nay, Liên hơi mệt mỏi, công việc thì ổn nhưng đời sống tình cảm thì không tốt lắm".

"Thế à?" Tôi bắt đầu lén nhìn Liên và chuẩn bị tư thế lắng nghe cô. Liên hơi gật gù, cô nhìn qua ô cửa kính: "Tớ ra đây thăm cậu, đơn giản là tớ muốn gặp cậu, tớ muốn hỏi xem, cậu làm thế nào để dứt được người đàn ông ấy?" "Người đàn ông nào?" "Người đàn ông trong truyện mà cậu viết ấy?" Than ôi, tôi thường xuyên phải trả lời câu hỏi nhàm chán này. Tôi sáng tác chứ có viết tự truyện đâu mà mọi người cứ nghĩ là tôi viết về cuộc đời tôi?

"Làm thế nào à? Lý trí mách bảo thôi. Nếu không quên nổi thì cậu nên đọc nhiều sách tâm lý". Tôi khuyên Liên chân thành. Có thời gian quen một anh chàng không xu dính túi nhưng rất nhiều sách, tôi tha lời từ nhà anh ta về hàng chông sách triết học, lịch sử, tôn giáo và thức đêm thức hôm gặm nhấm cho cái đầu u mê bớt đi phần nào trống rỗng. Để rồi đã chia tay nhau không cách nào gặp lại, đôi khi tôi vẫn thầm cảm ơn anh ta vì những cuốn sách tâm lý của anh ta mà tôi đã đọc được. Tự nhiên tôi nghĩ giả như tôi không là nhà văn, tôi nhất định sẽ phải là nhà tâm lý học.

Liên nhắc đến người cô yêu, một người đàn ông đã có vợ, đến những giận hờn dằn vặt khôn nguôi mà nước mắt dàn dụa chảy xuống má. Lại thay tôi không hề xúc động, mà tôi chỉ kinh ngạc biết bao nhiêu. Tôi hơi hốt đến thế sao? Sao tôi không đồng cảm được với Liên, khi mà hình như tôi cũng đang buồn vì một người đàn ông nào đó, một người đàn ông từng hiện hữu trong cuộc đời tôi, vì nếu không hiện hữu, thì ai đã từng ôm chặt lấy tôi, từng hôn tôi trong một đêm lạnh lẽo chưa xa, anh chưa xa mà tôi thì không hề níu giữ.

Hay tôi không chấp nhận tình cảm của Liên, khi Liên tự nguyện làm người thứ ba?

Vì hơn hết tôi còn tính đến phạm trù đạo đức.

Tôi đâu phải là kẻ đạo đức? Tôi đây sai sót và thi thoảng cũng nói dối đấy chứ. Nhưng ít nhất thì tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ quan hệ với người có vợ. Nên tôi tự ban cho mình quyền phản ứng trước Liên.

"Tớ nghĩ rằng cậu cần phải tỉnh táo hơn, rồi sau này cậu sẽ thấy, cậu đúng biết bao nhiêu. Chúng ta không nên tốn công sức và phí hoài tuổi thanh xuân cho những điều không đi đến đâu hết". Tôi bắt đầu nói như một cái máy, tôi thường xuyên phải nói và thuyết phục trong những trường hợp đại loại thế này, vì bạn tôi, quá nhiều người tự nhận là đau khổ bậc nhứt trong vấn đề tình cảm. So với tôi.

So với tôi, nghĩa là tôi lý trí, tỉnh táo, khôn ngoan hơn. Có ai hay tôi chưa bao giờ hạnh phúc vì không biết thế nào là yêu thực sự? Tôi ao ước một ngày kia giá như tôi được quỳ xuống chân người đàn ông nào đó, để nói rằng tôi không thể thiếu anh thêm một phút giây nào. Nhưng ao ước thế mà chắc gì làm được vì kiêu hãnh lớn lao. Điều này tôi không nói cho ai mà giữ làm bí mật, người ta sẽ cười tôi, hoặc cho là tôi hài hước thích đùa.

Liên bứt từng cánh hoa xuống bàn, tôi đọc được sự bàng hoàng rạn vỡ trong đáy mắt Liên, và nhận ra vẻ đẹp mặn mà trên gương mặt cô. Liên bằng tuổi tôi. Chúng tôi không còn quá trẻ để mơ mộng nữa. Tôi tự hỏi giữa chúng tôi ai rời xa thực tế hơn ai. Ít nhất thì tâm hồn Liên cũng đã thuộc về một người đàn ông ở thế giới lạc lõng này. Còn tôi thì thuộc về ai, khi mỗi sớm mai thức giấc cho đến tận đêm, tôi chỉ có một mình.

Tôi nhớ tuần trước trên chuyến tàu đêm trên đường về thăm nhà, tôi ngồi cạnh một cô gái. Vì bóng tối nên tôi không rõ mặt, tôi chỉ nhớ mỗi lần tàu dừng lại ở một ga nào đó cô ấy lại hát rất khê bài hát "You're my everything...". Giai điệu trở nên hay ho đến mức tôi cứ cho rằng cô ấy đang yêu tha thiết một người nào đó. Tất cả xảy ra đều thật lãng mạn khiến tôi ấp ủ ngay ý tưởng cho một truyện ngắn.

Phụ nữ khi yêu, ai cũng trở nên thật đẹp.

Buổi chiều tôi và Liên đi ăn tối rồi về khách sạn. Liên đã vui hơn khi ở bên tôi. Cô hân hoan nói với tôi: "Tớ đã gọi cho anh ấy ra đây với tớ, nếu đêm nay anh ấy không bay ra đây, cậu ngủ lại với tớ nhé. Không tớ sẽ chết vì cô đơn mất". Tôi mỉm cười. Liên không quản ngại từ Sài Gòn ra Hà Nội thăm tôi nên chẳng lý do gì tôi lại từ chối cô. Dĩ nhiên không phải với ai tôi cũng vậy. Nhưng tôi cho là người ta đến với nhau đều do cơ duyên cả. Giữa thế giới mênh mang hỗn loạn này không phải bất kỳ ai cũng dành sự quan tâm, thời gian cho nhau, và cần đến nhau.

Thậm chí tôi đã nghĩ, chỉ bố mẹ tôi, mới cần tôi. Kể cả bất kỳ người đàn ông nào đã nói yêu thương tôi biết mấy, cũng không cần tôi.

Đón đau vì lạc lõng là có thật trong tâm trạng của tôi, khi tôi nhận ra tôi bé nhỏ và lầm lỗi. Khi tôi nhận ra tôi bắt buộc phải ra đi khỏi cuộc đời ai đó.

Chúng tôi nằm ngửa cổ nhìn lên trần nhà. "Khánh, cậu thấy màu trắng kia đáng sợ không?" Sợ gì chứ, tôi chẳng bao giờ phản ứng trước những điều vụn vặt thậm chí là vợ vẫn diễn ra xung quanh. "Màu trắng quá tang thương và vô tình. Tớ thích màu xanh, anh ấy cũng thích màu xanh". Tôi thở dài, còn Liên thì úp mặt xuống gối mơ màng, tay khư khư ôm điện thoại, lầm bầm". "Tớ còn yêu nhiều lắm, yêu nhiều lắm, anh ấy không ra đây với tớ rồi. Tớ phải làm sao đây?..."

Tưởng tượng một ngày tôi trở nên giống như cô mà tôi chóng mặt.

"Cậu hút thuốc với tớ đi, nhá!" Liên hào hứng. Cô nhảy ùm vào nhà tắm. Một lát sau quần khăn bông kín người lôi từ va li ra một chai hennessy, rót cho tôi một ly và châm hai điếu Malboro. Tôi nhìn cô, tự nhiên tôi thêm

hút thuốc, thèm uống, thèm nhảy nhót kinh khủng. Đến mức suýt nữa tôi giăng lấy cái bật lửa từ tay Liên.

Nhưng cuối cùng thì tôi im lặng, chả ra nữ tính cũng chả ra cổ điển truyền thống nền nếp đoan trang, bộ mặt của tôi tố cáo tôi. Ngồi trơ mắt ếch nhìn Liên. Và chỉ thế thôi. Tôi chẳng động đậy, chẳng làm gì cả.

Liên bắt đầu lôi sách của tôi ra đọc, nói lảm nhảm gì đó một truyện ngắn viết về cô gái trẻ tự tử vì tình. Hình như Liên nói cô ấy không muốn sống thêm nữa. Tôi bảo cô ấy thôi đi. Cô ấy lại khóc lóc: "Khánh mặc kệ tớ". Tôi thở dài trùm kín chăn lên đầu nghe tiếng Liên nấc lên từng hồi.

Tôi thiếp đi.

Sáng hôm sau thức dậy, phòng trống trơn, không thấy Liên đâu cả.

Tôi gọi xuống tiếp tân thì thấy họ bảo Liên đã thanh toán tiền phòng và đi khỏi khách sạn từ rất sớm. Cũng không có tờ giấy nào để lại cho tôi, không một tin nhắn nào để lại trong điện thoại. Tôi gọi điện cho Liên nhưng chỉ có tiếng tổng đài. Tôi nghĩ Liên đã mua được vé máy bay và cô đang ở trên máy bay?

Suốt thời gian sau đó, tôi không còn cách nào gặp lại được Liên nữa. Dù tôi đã nhiều lần viết mail và gọi điện cho Liên. Dường như cô đã hoàn toàn biến mất. Tôi điên cuồng theo dõi báo chí, thậm chí có lúc nghĩ rằng cô đã hành động dại dột. Nhưng tôi không tin, hoàn toàn không dám tin vào điều quá sức tưởng tượng đó.

Tôi chỉ nghĩ, và tự trấn an mình rằng, cô đã chán tôi, thậm chí thất vọng về tôi, khi tôi quá khác xa với hình dung của cô, khi cô đã từng yêu quý và kỳ vọng về tôi. Nên cô chấm dứt.

Nhưng tôi thì nhớ mãi!

Tôi nhớ nụ cười chân thật của cô, nhớ ánh mắt đầy đam mê. Dù sao cô cũng dám yêu, dám làm những điều cô muốn, dám sống hết mình cho điều cô nghĩ, chứ không phải là tôi, hoàn toàn không phải là tôi - một người hèn nhát. Vì cho đến phút giây này, tôi vẫn chưa nói với người đàn ông đã ôm hôn tôi, rằng tôi yêu anh. Nhưng giữa hai cách sống, tôi chọn cách nào đây?

Trên đời này có biết bao điều khó lý giải. Như sự ra đi của Liên, tại sao lại chỉ là Liên, một độc giả, chứ không phải một người nào khác khiến cho tâm hồn tôi bị tổn thương, dù chúng tôi chỉ dành cho nhau duy nhất một lần thôi gặp gỡ trong đời.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ ĐÔI MẮT TRONG

1.

Những giọt mưa vỡ tung trên lá non, và những tiếng thở dài của gió trườn qua từng hè phố dài vắng vẻ, tôi ngồi một mình nơi bảo tàng dân tộc học, nhìn những cái tin rất buồn cho người đàn ông tôi yêu, rằng em đang nhớ anh, nhớ anh, muốn gặp anh, muốn ôm muốn ghì riết thân anh...

Anh biết không?

Dững ơi!

Bây giờ là mùa đông, tôi mặc váy len đen co ro với cái lạnh thấu xương. Ai đó ngang qua nhìn tôi xa lạ và ái ngại, khi họ nhìn lên mắt tôi, ánh mắt đầy tuyệt vọng. Ánh mắt của một kẻ đáng thương.

Tôi biết, trong khi tôi ngồi đây, thì chồng tôi đang đi kiếm tôi khắp thành phố, hoặc có thể anh đã thuyết phục được người giúp việc đưa chìa khóa, để có thể mở cổng đợi chờ tôi trong phòng ngủ, với cái áo sơ mi đã cởi cúc, mở toang, với khoe miệng mím chặt lì lợm và kiêu hãnh.

Chúng ta đã ly dị rồi mà...

Tôi mệnh mang bơi trong dòng xúc cảm của chính tôi, của những đêm nằm ôm gối một mình cắn chặt tay vì đau đớn, bẽ bàng khi nhận ra tâm hồn tôi đã thuộc về người đàn ông khác, người đàn ông có đôi mắt trong. Ngay từ giây phút đầu tiên.

2.

Còn gì nữa không? Khi cuộc đời tôi, rồi có lúc lại chỉ có một mình thế này, như buổi trưa nắng chang chang rời khỏi công ty, tôi nhịn ăn khi điện thoại Dững tắt máy hoặc ngoài vùng phủ sóng, tôi đi một vòng quanh thành phố, qua những hồ nước xanh thẳm, tự hỏi nếu mình nhảy ùm xuống đó, thì với một kẻ không biết bơi như mình, sẽ ra sao, sẽ chìm, chìm ngấm dần vào ngọt ngọt, u tối, lạnh căm sâu hun hút. Liệu khi ấy anh có biết không?

Anh có nhận ra em sẵn sàng chết vì anh?

Tốt nhất là đỗ xe dưới một bóng râm đầy cây lá tỏa dài bóng mát mà bật nhạc, bản "tuyết rơi" anh và em đã ôm nhau trên xe vừa nghe vừa hôn nhau đắm đuối. Dũng thường không bao giờ để tôi phải nói, anh luôn biết khi nào tôi muốn gần gũi, âu yếm, cũng như anh luôn đưa tay tôi lên miệng anh mềm và nóng bỏng.

Đó là những ngày chủ nhật tuyệt vời, em bên anh...

Chủ nhật bên nhau từ sáng đến chiều, có khi đến tối.

Nhưng càng ngày, chủ nhật càng không có anh... Kể từ đêm ấy.

Phố rộng, đèn đường vụt tắt, ngay cả gió cũng xõa sượt như làn tóc rối bung, im ắng và buông thả, Dũng nhìn tôi chăm chú, tôi cũng nhìn lại anh. Những ngón tay lần tìm đến nhau, có ai không đã ba tháng bên nhau nhưng anh chưa bao giờ làm tình với tôi và dường như tôi chỉ biết yêu anh mê cuồng mà chưa nghĩ tới dự vọng, dự vọng của một người đàn bà gần ba mươi tuổi thanh xuân đầy khao khát. Khoảnh khắc đầu tiên, hai tay tôi mê mẩn xuôi xuống đùi, thân mềm rún, tim đập nhanh, khi Dũng đưa tay lên khuy áo tôi. Tôi lóa thể trước anh mà dịu dàng nồng ấm hiển dưng.

Hãy ôm em đi, thật chặt, để em cảm nhận được hết mùi hương từ cơ thể anh đang áp chặt lấy em tê dại.

3.

Có thể là tất cả!

Và không là gì hết, bởi vì chính lúc ấy, khi mà tôi tưởng mình đã lặn đã nhấn chìm vào anh, thì anh đã quay đi, nhắm mắt, đôi mắt có lúc u buồn như màu mưa của một buổi chiều xa xôi nơi thành phố xa lạ tôi và anh từng ghé qua. Anh không nhìn tôi thảng thốt kêu lên : "Tại sao thế?"

Anh im lặng.

Tình yêu không cần phải nói ra lời, nhưng một khi đã thuộc về nhau, thì tại sao không hòa tan thành một?

Tôi tưởng mình đã cào cấu anh cho xây xước, cho tan nát đi, khi anh ân cần đưa tay mặc lại áo cho tôi. "Em sẽ lạnh mất, em ạ !" Vâng, tâm hồn em đang lạnh căm đây Dũng, nhưng mặc kệ nó, hãy để em lạnh căm và đông đặc lại. Trời ơi, đây là lần đầu tiên, tôi bẽ bàng trước một người đàn ông.

Chúng tôi trở về nhà.

Anh nhìn ra đường phố, qua cửa kính chắn ngang, tôi đưa tay lên má, quệt ngang những giọt nước mắt trong vắt. Giá như tôi có thể biết được, anh đang suy nghĩ gì? Sao tôi ghen lại thế này. Người đàn ông từng dạy tôi lái xe, từng đút cơm cho tôi, từng hết hoảng mua thuốc cho tôi khi tôi ốm, nhưng cũng người đàn ông này, chẳng thiết tha gì, đến cái gọi là tình yêu.

Đêm ấy, Dũng để quên trên xe tôi chiếc áo sơ mi khoác ngoài. Anh không biết. Vì anh có mười bảy cái áo sơ mi các màu. Tôi đếm được sau mỗi lần gặp anh, sau mỗi lần đưa tay lên cổ áo anh mà vuốt ve.

Cái áo của anh, mùi mồ hôi xen lẫn mùi nước hoa nồng nàn khiến tôi mê mết. Tôi mân mê từng hàng khuy, áp lên mặt, tôi sẽ phủ lên tôi trong từng giấc ngủ.

4.

Đó chính là bí mật của riêng tôi, và tôi cất giấu niềm bí mật hân hoan ấy trong túi xách, bên cạnh mình. Bí mật là hiện hữu của anh.

Trở về nhà khi cảm giác chói với đã được xoa dịu bởi chiếc áo, tôi đứng bần thần trước cổng một hồi mà chưa kịp nhận ra ngày mới đang đến gần, chưa kịp mở điện thoại đọc tin nhắn vì biết chắc là anh sẽ hỏi cô bé đã ngủ chưa. Một bóng đen từ từ tiến lại gần tôi.

"Em đi đâu về thế?" Tôi hơi khụy chân xuống. Vinh, chồng cũ của tôi. Anh ta như bóng ma từ trong xó tối thì thoáng lại đột ngột nhào ra xuất hiện trước mặt. Sao tôi chán thế, mệt mỏi đến thế, cái gương mặt u uất kia?

"Em đi đâu là việc của em, không liên quan đến anh!" Tôi xoay lưng tra chìa vào ổ khóa, chưa kịp lách người vào thì Vinh giơ tay xô tôi thật mạnh vào bên trong, kéo tôi xềnh xệch lên từng bậc cầu thang đến phòng ngủ. Tôi không thể hét lên vì đang là đêm khuya, hàng xóm có thể thức giấc. Tôi đang giữ sĩ diện cho tôi, một nhà văn nữ trẻ, hay tôi giữ sĩ diện cho chồng tôi, một bác sỹ bệnh viện N? Tôi chỉ biết nghiêng răng, ú ớ những tiếng ghen ghét nơi cuống họng. "Buông ra!" Tôi bắt đầu nổi cáu, khi chiếc áo của Dũng bị rơi xuống đất và xém chút nữa thì gót giày của Vinh dẫm lên. "Áo của ai thế?" Tôi im lặng, bình thản nhặt chiếc áo lên, cho vào

túi xách. Vinh đi đi lại lại trong phòng, căn phòng mà hiện tại không thuộc quyền sở hữu của anh ta nữa. "Nói đi, của nó phải không? Thế hai đứa đã ngủ với nhau chưa?" Ước gì tôi có thể trả lời rằng, tôi và anh ấy đã ngủ với nhau rồi đấy. Nhưng tôi chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt sừng vù đỏ tía lồi ra kia vì đêm nào cũng chơi game đến tận sáng, mà lạnh lùng: "Tôi không có gì để nói với anh cả!" "Tại sao lại không. Hả? hả?" Anh ta bắt đầu tiến gần tôi, áp mặt vào ngực tôi mà khóc. Chuyện gì đang xảy ra thế này. Tôi cúi xuống nhìn cái thân hình cao lớn kia đang đổ sụp dưới chân mình. "Buông ra ngay! Anh điên à?" "Không, không buông, đừng từ chối anh !" Tôi cuống cuống vùng vẫy thoát khỏi vòng tay cứng như gọng kìm ấy. "A, đồ chó, mày từ chối tao vì mày đi theo nó. Nó có gì hơn tao hả? Hả?" Anh ta túm tóc tôi, và tự đập đầu vào tường...

"Anh cút đi, khuất mắt tôi ngay lập tức!". Có lẽ tiếng hét của tôi quá lớn khiến anh ta hơi hoảng, anh ta chợt dạ, đảo mắt một vòng xung quanh rồi đóng nhanh lại cánh cửa sổ mở toang. Vinh vốn là một người luôn tỏ ra đạ mạo lịch lãm, có lẽ điều anh ta sợ nhất trên đời là dư luận. Còn tôi, những lúc thế này, tôi bất chấp tất cả.

5.

Bàn tay ấy, đôi môi ấy, bốn năm qua đã từng là của riêng tôi, từng là vòng ôm xiết chặt những đêm mùa đông giá buốt, từng hôn nhau nồng nàn khi thức giấc đón ngày mới đến, rồi bây giờ là thế này sao. Tôi từng viết rất nhiều câu chuyện về chia cắt biệt ly, tôi từng lấy đi rất nhiều những giọt nước mắt của độc giả, nhưng bản thân tôi chưa bao giờ hình dung mình có lúc phải thế này, phải đối diện với một sự thật là tâm hồn tôi đang tan, tan vỡ, thế giới này đang tan vỡ hết ra thành nghìn mảnh .

Tại sao người ta không ra đi cho thanh thản. Tại sao người ta không để tôi nhớ đến với một hình ảnh quá vãng mà còn có thể trân trọng được. Vinh nắm tay tôi, đan những ngón tay vào nhau mà thì thào: "Em nghĩ lại rồi phải không? Anh biết, em làm sao có thể quên anh dễ thế!" Tôi quay mặt đi, kinh hãi vì sự chuyển đổi trạng thái và ngôn ngữ quá nhanh của Vinh. Dù tôi đã quen rồi, quen với những câu nói, những cái gọi là lý tưởng sống của anh ta mà ngày yêu nhau tôi chưa từng hình dung đến. Có lẽ thời gian

ấy tôi quá hồn nhiên tự tin và kiêu hãnh với những gì tốt đẹp luôn đến với tôi một cách dễ dàng. Để sau này thực tại trần trụi hiện ra sờ sờ trước mắt, tôi mới nhận ra mình chỉ là một đứa bé con nghịch ngợm với bình pha lê mỏng manh trong suốt.

Một trò chơi không cân sức.

Vì tôi dễ tổn thương, nên tình yêu của tôi, hạnh phúc của tôi cũng dễ tổn thương.

6.

Tôi nên im lặng thì hơn, có những người đàn ông, tôi để mình nói mãi mà không muốn ngưng, nhưng với người như Vinh, tôi chọn cách là im lặng. Tôi phải nói gì đây, nói gì bây giờ cho anh ta hiểu, rằng cái con điên (anh ta thường gọi thế mỗi lần thấy tôi cắm đầu cắm cổ vào máy tính viết tiểu thuyết) ấy đã trở nên chán ghét anh ta mất rồi.

Tôi không hiểu đến ngưỡng nào thì vượt mức chịu đựng của một người đàn bà. Đối với tôi, chỉ cần hai từ "con chó" thay vì "cún con" mà Vinh thường gọi tôi thời yêu nhau đã đủ cho tôi đổ sụp trong tình thế khó cứu vãn. Tôi không thể an ủi mình rằng người ta có thể không làm chủ được bản thân mình trong một vài tình thế, người ta có thể nói, làm dăm ba điều ngu ngốc, nhưng người ta không được tự cho phép gọi vợ mình như vậy. Đó là một sỉ nhục! Vinh thi thoảng vẫn lật qua những cuốn sách của tôi mà dè bĩu : "Cô thử kiểm nghiệm xem, có con nhà văn nào mà nó không bỏ chồng hay có con hoang mà cô còn mê mãi, tự hào mãi. Rồi đời cô cũng chả ra cái loại gì đâu." Hẳn nhiên là tôi sẽ phản ứng: "Anh có thể kiểm chế mà lịch sự hơn được không?" Và Vinh, một kẻ chữ xấu xiêu vẹo chưa bao giờ viết nổi bức thư tử tế cho tôi đã nghĩ ra được một câu quá sức tưởng tượng : "Cô và cả cái bày đàn của cô, sang trọng, văn hoá và lịch sự là những thứ xa xỉ mà các người không bao giờ có. Sâu có nhà được tơ thì cũng có ai gọi là tầm đâu?"

Có ai gọi là tầm đâu?

Tôi bắt đầu tin vào cái gọi là khó lường trước được điều gì sẽ xảy ra trong đời người. Khi tôi ký vào lá đơn ly dị, chữ ký của tôi nguệch ngoạc

và run rẩy nằm bên cạnh chữ ký rất nắn nót của Vinh. Tôi hoang mang, chống chọi biết bao cho đến khi tôi gặp Dũng.

7.

Có thể Dũng không khác những người đàn ông mà tôi vẫn gặp hàng ngày nhưng giây phút đầu tiên, khi tôi nhìn lên gương mặt anh, tôi đã sửng sốt bởi đôi mắt ấy, đôi mắt trong hiền hoà khi nhìn tôi, nói với tôi những câu nói chân thành. Tôi rung động tâm hồn khi ở bên anh suốt một ngày mà anh không chạm vào mình. Ngỡ ngàng sung sướng bao nhiêu khi biết anh chẳng có người phụ nữ nào khác ngoài mẹ của mình. Một con người của công việc hay một trái tim khô cứng giá lạnh?

Tôi tin mãi vào định mệnh đưa Dũng đến với tôi, khi tôi đang thất vọng và buồn bã biết mấy vì Vinh, vì cuộc hôn nhân sai lầm mà tôi dấn phải.

Tôi gặp Dũng thường xuyên, nếu không phải là ngồi bên nhau im lặng hay chỉ cần thấy nụ cười của nhau, là đủ ấm áp và triu mến lắm rồi. Dù có khi đã gần đến mức những lọn tóc dài mềm mại của tôi rủ xuống vai, xuống ngực anh.

Và chính tôi, chứ không ai khác, nắm tay anh mà thì thầm: "Em nhớ anh biết mấy, em cần anh biết bao, Dũng!"

8.

Người đầu tiên biết chuyện nhảy chồm chồm lên là Vinh. Người từng được gọi là chồng tôi, người đang cúi rạp dưới chân tôi đây. Anh ta xông xộc đến nhà gặp bố mẹ tôi mà tha hồ bêu riếu sỉ nhục. Bố mẹ tôi đau đớn tận cùng vì đứa con gái ương bướng lẳng lơ chẳng giống ai, thậm chí dọa tử mặt tôi. Mẹ tôi tru tréo: "Tử tế gì cái loại bỏ chồng theo giai há con? Mà nó cho mày ăn cái gì mà mày si mê nó như bìa mê thuốc lú thế? Chồng mày học thức, chung thủy, con nhà gia giáo, mày còn chê nó điếm gì...?" "Bố tôi thậm chí suýt nữa đến tận nhà dọa đốt hết giá sách của tôi: "Không vấn về gì nữa, chỉ tổ hư người!"

Tôi không thể giải thích với bố mẹ tôi, rằng tôi đã chia tay Vinh chỉ vì anh ta gọi tôi là "con chó".

Tôi cũng không có gì để nói thêm. Tôi muốn sống cuộc đời của riêng tôi. Một khi tôi đã lìa xa, thì hãy để tôi lìa xa dứt khoát.

Ngay cả Quy, đứa bạn gái thân nhất của tôi cũng có khi thề thốt: "Tớ nghĩ chẳng phải bỗng dưng anh ấy sinh ra thế, chắc cậu phải làm gì đó khiến anh ấy trở nên thay đổi. Cái gì cũng có lý do của nó. Con người sinh ra, lớn lên, sống trên đời phải dựa vào những nguyên tắc chung tối thiểu". Tôi chỉ còn nước bực bội hét lên: "Mặc kệ tớ nhé, mỗi người hãy sống cuộc sống của mình đi". Quy bĩu môi, khinh khỉnh nhìn tôi: "Cậu hãy xem lại bản thân, một đời chồng, suốt ngày vắn vớ lãng mạn trên mây trên gió, rồi cậu sẽ bắt đầu lại thế nào đây?"

Một đời chồng thì đã làm sao? Ly dị thì làm sao? Tại sao xã hội luôn nhìn những người phụ nữ đã sơ sễ qua một lần đò như tôi bằng con mắt đầy thành kiến và hết sức vị kỷ như thế. Còn những kẻ thay đổi người tình như thay áo thì khác gì, hơn gì tôi không? Khi mà tôi chỉ là người đàn bà đầy sai sót đã hồn nhiên ký vào tờ hôn thú với một người đàn ông tôi lầm tưởng sẽ đi cùng tôi suốt cuộc đời này.

Tại sao xã hội, có lúc lại vênh váo mà nhìn tôi bằng ánh mắt xót xa đầy thương cảm thế?

Tôi trở nên nghi hoặc và sợ hãi đến mức trốn tránh phải gặp ai đó, phải nghe những bài thuyết giáo, phán xét. Quy tìm tôi suốt hai tuần không được thì viết giấy để lại: "Tớ nhìn thấy cậu cặp với ai rồi. Hẳn đã làm thẹn cậu chưa. Cậu cần phải sáng suốt. Nếu gặp chuyện gì thì gọi cho tớ ngay nhá, tớ sẵn sàng có mặt!"

9.

Tiếng thở dài của Vinh bất ngờ chùng xuống rồi tan loãng vào đêm, giữa không khí u ám muộn phiền trong căn phòng nhỏ. Tôi thẫn thía tận cùng cảm giác đầy mệt mỏi với người đàn ông mình đã cạm tình yêu mà không biết phải làm sao để rũ bỏ. Tôi tưởng tôi đã dứt được ngay đấy thôi, nhưng nhìn bờ vai kia đang rung lên, lòng tôi lại trào dâng một nỗi xót xa. Tại sao Vinh còn tha thiết thế. Anh ta tha thiết tôi vì điều gì, khi anh ta biết rõ rằng tâm hồn tôi, nghĩ suy của tôi, tất cả những gì là tôi đây đã thuộc về người đàn ông khác.

Và anh ta, rốt cuộc chỉ là một viên sỏi nhỏ trên quãng đường gập ghềnh tôi đang lê bước mà thôi.

Tôi nhắm chặt mắt, nhòa lệ vì đau, không lẽ lại hoa mắt vì ánh trắng kia đang hắt qua khe cửa thứ ánh sáng lơ nhờ như ma trời khó nắm bắt. Giữa khoảnh khắc quá muộn màng ấy, bằng tất cả sức lực của mình, Vinh chồm người lên. Hai cánh tay rần căng đè nghiêng lên ngực tôi. Tôi hoảng hốt đánh rớt chiếc áo sơ mi của Dũng xuống đất từ lúc nào. Miệng Vinh há ra, thô bạo nuốt chửng đôi môi tôi.

Anh ta đè tôi xuống giường, tay lần mò giật tung khuy áo. Thúc bách. Dữ dội. Hối hả. Thì thào. "Anh khao khát em lắm rồi. Vân, anh là chồng em cơ mà...Ngoan nào em!". Tôi điên dại cào vào gương mặt dữ dằn kia đang áp chặt má tôi. "Con chó, tao nói thế mà mày vẫn không cảm thấy rung động à ?" Tôi càng nghiêng răng vùn vẩy quấy đạp: "Buông tôi ra ngay, tôi gọi công an bây giờ!" "Nào, ngoan nào, anh xin em đấy!" Vinh tiếp tục ép sát tôi.

Nước mắt dàn dụa, đau đớn tột cùng vì những cú thúc mạnh từ phía dưới dồn đuổi tôi vào hố sâu thăm thẳm của sự bất lực.

Tôi tưởng mình sẽ ngất đi, sẽ chết, ngay lập tức. Trước khi đôi mắt trong của Dũng còn hiện ra thấp thoáng.

10.

Thế rồi. Xong. Vinh đi như chạy ra ngoài, tôi kinh ngạc nghe tiếng chân hoảng hốt suýt vấp ngã của anh ta ở bậc cầu thang cuối cùng. Anh ta vừa lầm bầm gì đó, vừa gặt gồng với người giúp việc.

Tôi đóng thật chặt cửa, không quên nhặt chiếc áo của Dũng mà từng ngón tay run lấy bầy. Anh có hình dung được em vừa trải qua những khoảnh khắc hãi sợ thế nào không? Và nếu như anh biết được? Làm sao anh có thể biết được?

Tôi bầu chặt vào cổ áo, ghì mình trong tiếng nấc. Hơn bao giờ hết em muốn gần anh, gần thật gần ngay lúc này, nếu như khi nào em phải khóc, thì bờ vai em muốn dựa vào chỉ có thể là bờ vai anh.

Nhưng thế giới của anh nào có thuộc về em, em chỉ biết rằng em được anh chấp nhận. Còn yêu thì không. Một khi yêu, anh đã nói với em. Nhưng

anh chỉ nhìn em không chớp mắt.

Gọi. Cuống quát gọi anh. Bên kia đầu dây chỉ vọng lại những hồi chuông vô cảm. Anh đã ngủ, hoặc không nghe máy. Anh có thể không nghe máy chứ khi anh mệt mỏi đến thế? Vì có đêm tôi nhắn hàng chục tin cho anh. Sao tôi không nghĩ được ra, một lúc nào đó trong mắt anh, tôi chỉ là người đàn bà đa tình rồ dại mới ly dị chồng đã đeo đuổi chạy theo anh. Trời ơi, điều đó có thật hay không? Tại sao tôi cố tình không nhận ra điều đó.

Dù đau khổ đến đâu, dù có thể bị chìm sâu dưới đáy, tôi vẫn thấy hạnh phúc ngọt mềm vì tôi biết yêu thực sự. Chưa bao giờ tôi nhớ ai, thương ai cần ai đến thế, chỉ cần nụ cười anh thoáng quá môi đã đủ tôi rạo rức lòng mình khi nhớ lại.

Người ta chỉ có thể chiếm đoạt được thể xác người đàn bà, nhưng tâm hồn thì không, trừ phi người đàn bà ấy muốn hiến dâng. Những túi hờn chất chứa khôn nguôi, tôi ôm xiết vào lòng chiếc áo của Dũng mà chìm vào cơn mộng mị. Mong ước được gặp và hôn anh trong giấc mơ...

11.

Dũng gọi điện khi tôi đang ngồi một mình trên Hale đón những ánh nắng đầu tiên của ngày mới tinh khôi. Tôi suýt nhảy lên vì vui sướng khi nghe tiếng anh, tự nhiên sao thấy mình nhí nhảnh như tuổi hai mươi thế này. "Đêm qua em lại thức khuya sao cô bé? Xin lỗi em, anh ngủ quên. Hy vọng không có điều gì xảy ra với em. Em ăn sáng chưa? Đang làm gì thế?" Tôi chẳng nói nên lời, cứ ôm chặt điện thoại, tự nhiên nước mắt thi nhau chảy tràn xuống má. "Em biết anh đang ở đâu không? Đố em biết đấy? Anh đang ở Sài Gòn, chiều qua anh phải gặp khách hàng gấp. Nhưng 9 giờ tối nay anh về lại Hà Nội rồi".

"Vâng, em ổn, em bình thường, không có gì xảy ra cả". Mặc dù tôi chỉ muốn hét lên rằng em đang phát điên vì anh đây.

Nói, hãy nói đi, nói bằng tiếng thờ dài vì nhớ về nhau giữa khoảng cách muôn trùng. Nói bằng khát khao tuyệt vọng. Em biết phải nói gì đây? Dường như sâu thăm lòng anh, em cũng đang hiện hữu, dù chỉ là một dấu chấm nhỏ nhoi lạc loài không cách nào bầu vùi.

"Anh...em ra sân bay đón anh nhé!" "Ok. Anh đợi em !"

Mặt hồ chưa bao giờ xanh thắm, nước trong dâng đầy như tâm hồn tôi đang ngập tràn hy vọng. Có lần tôi nghĩ cuộc đời nghệ sỹ của mình chẳng khác nào chiếc lá vàng kia dầu biết rằng gió bão tả tơi mà vẫn dấn thân, chẳng từ nguy nan chẳng khi nào nuối tiếc. Nếu không lãng mạn, si mê, thì đã không phải là tôi. Dũng thường trêu tôi: "Một ngày nào đó, em viết truyện về anh nhé". Tôi cứ nghĩ mình chẳng bao giờ viết về anh được, dù anh xâm chiếm tôi hết thảy. Nhưng nếu như có thể, tôi sẽ viết về đôi mắt của anh, mỗi lần trong vòng tay dịu dàng của nhau, chưa bao giờ ánh nhìn thôi trong vắt.

Phải chăng tôi yêu anh, đơn giản vì đôi mắt ấy?

12.

Không quên đỗ xe xuống mua cho Dũng bó hồng nhung trắng thơm ngát hương, chọn từng bông thật kỹ càng cho anh, tôi tưởng tượng cảnh dang rộng vòng tay mà đón anh, người đàn ông tôi yêu. Chắc hẳn anh sẽ cảm động biết bao nhiêu. Tôi lại được bên anh, dù có thể chỉ được tận hưởng cái cảm giác tay anh xoè ra nắm lấy tay tôi băng quơ mà xiết chặt. Những nụ hôn ướt trên bờ môi trao cho nhau đủ làm tôi và anh luống cuống. Cần gì nữa không tôi? Với tình yêu ngày một mãnh liệt trào dâng sóng cuộn này? Ôi, cái mong ước anh sẽ thuộc về tôi và chỉ một mình tôi vẫn luôn là mong ước duy nhất, có thể theo tôi đến suốt cuộc đời. Tình yêu đối với tôi là thương nhớ khôn nguôi, là day dứt đớn đau thiếu hụt chẳng thể nào bù đắp lấp đầy cho hết, nếu một ngày chưa được nhìn thấy nhau, chạm vào nhau.

Lòng hân hoan suốt quãng đường ra sân bay. Tôi vừa đi vừa hát. Vì mua hoa cho anh nên hơn chín giờ tôi mới có mặt. Nhưng tôi biết Dũng sẽ đợi tôi, vì anh vốn là người kiên tâm, tôi tin anh sẽ đợi tôi. Đúng lúc cơn mưa cuối mùa đông đổ ập xuống. Tôi nhắn tin cho Dũng báo tôi đã đến.

Tôi đợi anh mãi.

Chuyến bay đã hạ cánh, người đưa kẻ đón ngược xuôi. Tôi gọi cho Dũng nhưng điện thoại của anh không thể liên lạc được. Nhìn từng giọt mưa rơi vỡ tung qua cửa kính, lòng se thắt. Tôi xuống xe, cứ thế đầu trần ôm trên tay bó hồng trắng mà tìm kiếm anh đón chờ anh.

Đợi mãi. Không thấy anh đâu cả.

Không thấy.

Đôi mắt trong của tôi. Anh không về sao? Nếu không về hoặc thay đổi lịch bay, anh đã báo trước để tôi không phải đợi anh chứ. Sao lại thế này. Váy ướt sũng quần lấy thân mình lạnh run, tôi chui vào xe, nghiêng răng cầm cập. Bên cạnh tôi những bông hồng dập nát tả tơi.

Tôi oà lên khóc.

Bỗng dưng tôi nhận được tin nhắn của Linh, người bạn cũ học cùng thời đại học, người đã từng ôm ấp một tình yêu đơn phương nồng cháy đối với tôi cho đến tận ngày tôi lên xe hoa với Vinh.

"Vân đang ở đâu thế? Chưa bao giờ Linh cảm thấy nhớ Vân đến thế, như lúc này!"

13.

Tôi vẫn không quên gương mặt trắng xanh của Linh thường quay đầu lại nhìn tôi rất lâu trước cổng trường, thi thoảng Linh ấp úng điều gì đó nhưng tôi vô tâm không để ý. Nhiều lần Linh chở Quy qua nhà tôi, hai người chơi cờ với nhau, tôi có lúc cũng thay chân Quy nhưng chưa bao giờ thắng Linh ván nào. Năm cuối đại học, Linh viết cho tôi một lá thư, nhờ Quy chuyển cho tôi nhưng tôi không đọc. Tôi không thích làm cho người khác tổn thương, tôi sợ ai đó phải buồn vì tôi. Tình yêu, không thể nào chỉ đến từ một phía. Nên tôi chọn cách là im lặng.

Linh cao ráo, thông minh và ít nói. Có thể Linh rất hấp dẫn những cô gái khác. Nhưng tôi chưa bao giờ yêu Linh.

Tình yêu muôn đời khó lý giải. Tại sao ta cứ phải đón đau vì một người này, chỉ người ấy thôi không ai thay thế nổi, có thể không ăn nổi một bữa cơm, có thể không ngủ tròn giấc chỉ vì nhớ thương quá đỗi.

Tôi cũng chưa quên mùa hè năm ngoái, giữa trưa nắng chang chang tôi và Quy trên đường lái xe từ hồ Đại Lải về gần thành phố thì xe bị vướng phải đinh, xịt lốp trước, bên phải. Tôi gọi điện cho Vinh, anh ta nói như hét qua điện thoại: "Tôi đang bận bù đầu đây, cô đi du lịch tìm cảm hứng thơ văn thì tự đi mà lo". Cứ nghĩ nghe nhầm ai đó chứ không phải chồng mình. Tôi tủi thân ôm mặt khóc. Quy vốn mạnh mẽ hơn tôi, nó lôi điện thoại ra

cầu cứu biết bao người, một lúc sau đưa khăn giấy cho tôi: "Lau mặt đi, Linh đến bây giờ đây. Linh biết một cái xưởng sửa ô tô ở đây".

Lúc đó quả thật Linh là vị cứu tinh của tôi. Sau khi cảm ơn Linh, tôi và Quy lên xe. Quy quay qua tôi bảo: "Linh còn yêu mà". Tôi bật cười: "Sao biết?" "Nhìn vào mắt!" Tôi bật cười, từ bấy đến giờ, tôi đã quên mất có một người tên là Linh có mặt trong cuộc đời luôn dõi theo tôi. Có thật thế không? Có thật là khi tôi đang ướm lướm thướt, cõi lòng tan nát vì tuyệt vọng khi không gặp được người đàn ông mình yêu tha thiết, thì ở đâu đó, trong một góc khuất nào đó của cuộc đời rộng rãi này, vẫn có người âm thầm thương yêu, cần tôi đến thế?

Hơn bao giờ hết tôi cảm thấy mình cần được sẻ chia an ủi và có thể ôm tôi cho tôi khóc với, nhưng ai mới hiểu được tôi đây? Không ai sống được giùm ai vì mỗi người là một thế giới riêng biệt. Lại nhất là tôi và tình yêu đây phiên muộn của tôi đây.

Tôi nhìn lại cho Linh mà đầu óc mụ mẫm: "Linh đang ở đâu?"

14.

Ngược về thành phố, đến *Napoli* khi người tôi vẫn ướm sùng co ro, mặc kệ không tha thiết đến bộ dạng thảm hại của mình, tôi đưa tay ra cho Linh nắm lấy, và tôi không ngờ nổi Linh còn có thể nhìn tôi lâu thế. Khi tôi vào bàn thì đã thấy Quy ngồi đó từ bao giờ. Hơi bực bội vì bất ngờ, tôi định quay đi vì tôi vẫn còn tự ái nhiều, nhưng Quy đã vội vã kéo ghế, lau tóc cho tôi, những mảng tóc dính chặt trên má bết bát tôi chẳng đoái hoài. Quy không hỏi tôi đi đâu về, chỉ mỉm cười trêu mếu. Ngay lập tức tôi cảm thấy ấm lòng hơn khi Linh gọi cho tôi ly cocktail và ngồi bên cạnh.

Cố gắng lắm tôi mới kìm giữ được cho mình vẻ lạnh lùng bình thản. Không lẽ khi ngồi đây rồi, giữa hai người bạn đang âu yếm, chăm sóc tôi đây mà tôi còn tủi thân được nữa sao? Sự lãng mạn của tôi sẽ khiến cho cuộc đời tôi trở nên hạnh phúc hay đau khổ hơn ?

Linh và Quy chúc rượu cho nhau, tôi nói tôi muốn uống cùng. Tôi thực lòng muốn say đêm nay. Mặc kệ Dũng đang ở một nơi chốn nào đó, gần hay xa tôi. Anh hãy sống với thế giới của riêng anh, thế giới của những

cuộc hội họp, những hợp đồng đối tác hấp dẫn, bóng đá, tennis, thế giới mà hình ảnh tôi chưa bao giờ chiếm hữu. Chưa bao giờ...

Tôi không thể yêu anh một ngày.

Tôi càng không thể yêu anh chỉ một năm.

Nếu không có lúc ngồi gục mặt trước một truyện ngắn vừa kết thúc, mệt mỏi quay cuồng ôm bàn phím khóc mà nhớ anh, thì đã không nhận ra mình còn có thể nát tan vì anh đến trăm năm nữa.

15.

Tôi say, đây là lần đầu tiên tôi không làm chủ được mình, hoặc tôi không muốn làm chủ nữa. Tôi muốn chìm đắm trong say sưa ngây dại mãi thế này. Đến nửa khuya tôi chỉ còn biết gục đầu trên vai Linh, để Linh đỡ tôi lên xe, lái xe đưa tôi về nhà. Đêm lạnh, chiếc áo khoác của Linh không đủ tôi ấm lên, tay Linh mềm mại vỗ về lưng tôi dịu dàng quá đỗi. Tôi miên man mãi trên quãng đường về, thở những tiếng thở khẽ khàng mà chỉ Linh có thể lắng nghe tôi. Hé mắt sang bên cạnh. Là ai thế? Ai đưa Linh đến bên tôi trong một đêm bất chợt thế này, khi tôi đang cuồng dại vì Dũng, người đàn ông đã mất hút khỏi tầm mắt tôi, không nói không thừa không một lời nhắn nhủ. Tôi đắm đắm nhìn mái tóc nâu rủ xuống vàng trán cương nghị của Linh và bật cười. Tại sao bao nhiêu năm tháng qua, Linh vẫn nhớ đến tôi mà không tha thiết đến một người phụ nữ khác. Tôi còn gì để quyến rũ Linh nữa đâu? Giữa thời buổi này vẫn còn có những thứ tình cảm sâu nặng khó lòng thay thế vậy sao? Tôi tưởng rằng chỉ có tôi là ngu ngốc là mê muội. Nhưng thật ra không phải, còn có bao người khác như tôi và Linh đang sống đang cười đang khóc trên đời sẵn sàng dẫn thân, sẵn sàng chờ đợi tình yêu dù chẳng biết khi nào tình yêu ấy sẽ thuộc về mình.

Tôi run rẩy khi Linh dừng xe trước cổng, áp tay lên má tôi. Tôi đuối sức chưa kịp rướn người lên thì Linh đã ghé sát mặt rồi. Vầng ngực ấy, đôi tay ấy, cơ thể ấy bao trùm tôi thành một khối đen sẫm khiến tôi bồi hồi ngạt thở. Linh xiết lấy vai, hôn tôi nhẹ nhàng, mơn man khoé miệng, vừa hôn vừa thì thào: "Tôi yêu em, em biết không?"

Tôi gật gật đầu, vì khi ấy tôi ngỡ là Dũng đang ở bên tôi, tỏ tình cùng tôi, câu nói mà bao tháng ngày qua tôi chờ đợi. Nhưng ngay lập tức, khi

gương mặt Linh đã tách bạch khỏi tôi, ngẩng đầu lên tôi đã kịp nhận ra sự thật không phải thế.. Chỉ có Linh thôi, một người bạn không hơn. Không phải Dũng, không phải. "Đừng, Vân xin lỗi." Tôi nhào người khỏi vòng tay tha thiết ấy.

Chúng tôi chỉ là hai kẻ lạc loài trong đêm thâu với con tim khát cháy nhưng chẳng thể nào nhóm lửa. Nên chúng tôi dừng lại.

Dừng lại là tốt nhất

16.

Tôi biết rằng Linh phải lui thủi ra về một mình khi trời gần sáng, sương khuya ướt đầm vai sau khi đã đốt thuốc một lúc rất lâu dưới cổng nhà tôi. Có thể Linh đã gọi điện cho tôi nhưng tôi tắt máy. Mí mắt sưng tấy, tôi muốn ngủ mà không sao ngủ nổi. Giá như tôi có thể gọi Linh đến bên cạnh tôi đây, chỉ để nhìn thấy nhau, chỉ để biết có nhau làm chỗ dựa thì tuyệt vời biết mấy. Nhưng đàn ông khi đã yêu hay ham thích một người đàn bà, họ có thể chịu đựng được khoảng cách nhất định mà người đàn bà ấy cố tình hay hữu ý tạo nên không?

Nếu có. Thì sao? Thì người đàn ông ấy phải chất chứa trong mình sự kìm chế lớn lắm, đủ mạnh để lấn át đi cảm xúc.

Tôi không thể để cho Linh hôn tôi thêm nữa. Tôi không làm chủ được mình, tôi đã để tôi cuốn trôi đi trong vòng tay ấy, làn môi ấy dù một lần thôi là quá đủ. Sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa.

Để mặc nước mắt trào ra mà chẳng thể nào thoát khỏi cô đơn. Tôi cần gì ở cuộc sống này? Nếu không phải là cần một cuộc sống bình thường giản dị như bao người phụ nữ khác. Hay tôi đang mãi mê theo những phù du. Dũng đâu phải phù du, anh là người đàn ông có thực bằng xương bằng thịt bước chân vào cuộc đời tôi tự nhiên như cơn mưa, như trận bão điên cuồng khiến tôi nghiêng ngã, khiến tôi không kịp nhớ nổi mình đã nghĩ đã sống cho Vinh ra sao trong tháng ngày trước đó. Mà tại sao tôi phải nhớ những điều không đáng nhớ, những điều tôi đã mỉm cười xa xót ném khỏi tầm tay ?

17.

Buổi sáng hôm sau đón tôi bằng mùi hoa rất sớm bên ngoài ô cửa, nồng nàn và ngọt đến mức tôi cứ ngỡ mình đang lạc lõng ở một khu rừng hoang dại nào đó. Tôi cựa quậy thân mình trong tấm áo của Dũng, định thần rất lâu, vừa kịp buồn khi nhớ lại ngày hôm qua. Mọi thứ tiếp diễn quá nhanh, tôi bị xô ngã vào một ngõ sâu hun hút muốn tìm lối ra mà không thể. Hoang mang chìm trong cảm giác mê đắm lạ lùng đầy hờn tủi, tự nhiên thèm quá được đi đâu đó khỏi thành phố này. Tại sao tôi không biến mất đi, tôi thử biến mất đi đây, thế giới xung quanh tôi sẽ thế nào, sẽ không vì thế mà thiếu hụt đấy chứ và tôi sẽ lấp được chút nào khoảng trống mơ hồ trong tâm trí tôi?

Tự nhiên, tôi cứ hỏi mình sao không nghĩ đến chuyện rời xa Dũng mà đi, mà quên rằng anh đang hiện hữu. Điều gì sẽ xảy ra, chẳng điều gì cả. Không phải ai cũng có thể chết vì tình yêu. Tôi sẽ vẫn sống một cuộc sống lặng lẽ giữa đời thường bon chen hối hả này, giữa nỗi cô đơn bất tận không ai thấu hiểu.

Tiếc nuối hay không ?

Hay là mặc kệ, cứ yêu, cứ lao đầu như một con thiêu thân, cứ hy vọng rồi thất vọng .

Anh bỏ mặc tôi lạnh căm giữa phi trường trong đêm tối mà đi đâu? Cảm giác đau đớn vì bị bỏ mặc lại trở về thôi thúc. Những khoảnh khắc bên Linh đêm qua đã không hề xoa dịu nỗi mà trái lại vẫn vẹn nguyên.

Tôi bật điện thoại, những tin nhắn dồn ứ lại cùng một lúc gửi đến. Trong đó có một vài tin hỏi han dọa nạt của Vinh, tôi quá quen với những trò mà anh ta bày ra rồi.

Cần nhất là tin nhắn của Dũng. Nhưng không có. Chỉ có Linh nhắn: "Xin lỗi Vân nếu tôi làm cho Vân phải buồn". Và Quy : " Cậu thức dậy chưa? "

Hai người không giúp được gì cho tôi cả, chỉ có thể khiến tôi say mềm trong một thời khắc trống rỗng nào đó mà tạm quên thôi, nhưng hôm nay và những ngày tiếp theo sẽ không bao giờ có thể nữa rồi. Tôi nhận ra Quy đã cố tình sắp đặt cuộc gặp giữa tôi và Linh mà không chịu hiểu, tôi chỉ yêu và thuộc về một mình Dũng .

Tôi muốn gọi cho Dũng. Tôi muốn hỏi anh tại sao làm thế với tôi? Nhưng tôi không thể, hay chẳng còn chút tàn vương của lòng kiêu hãnh sót lại đây. Có thật với một người đàn bà đang thất bại như tôi thì không còn có chỗ cho lòng kiêu hãnh?

Nhân kỳ nghỉ phép, tôi sẽ đi đâu đó để mà quên . Nghĩ đến từ quên là nước mắt lại rơi xuống bàn tay lạnh giá. Liệu khi tôi đi khỏi thành phố này, Dũng có kiếm tìm tôi không? Hay cứ đợi tôi tìm kiếm anh? Anh đâu muốn thử thách lòng tôi vì một khi anh muốn thì bất kỳ lúc nào, ở đâu, tôi cũng sẵn bỏ tất cả để đến với anh .

Bấy lâu nay tôi bồi hồi ấp ủ ước mơ được cùng Dũng đi *Sa Pa* ngắm hoa đào nở. Ước mơ chưa kịp nói cùng anh thì hôm nay, tôi sẽ thực hiện ước mơ không trọn vẹn ấy. Một mình tôi sẽ đi. Hoa đào nở cứ nở, tâm hồn đang rã nát từng cơn cứ rã nát đi. Biết đâu đấy giữa mùa xuân tươi xanh trên núi rừng xa lạ, tôi sẽ nhận ra mình phải làm gì, phải sống ra sao cho cuộc sống ý nghĩa hơn.

18.

Dũng gọi điện cho tôi, khi tôi đang lút mình trong đám đông nhốn nháo ở sân ga. Năm phút sau là tôi sẽ lên tàu, bắt đầu sự biến mất của mình trong cuộc đời anh.

Nhưng anh đã gọi điện. Sau tất cả những gì xảy ra. Tôi bủn rủn, chẳng nghĩ được gì thêm hơn, đứng trân trân nhìn những con số thân quen nhảy múa trước mặt mình rồi run rẩy áp điện thoại vào tai. "Vâng. Em đang ở đâu thế? Anh Dũng đây. Em có thể gặp anh được chứ? Anh sẽ giải thích sau".

Bỏ hết mùa xuân, bỏ hết hoa đào và những quyết tâm rời xa anh, ngay lập tức tôi gọi taxi về nhà, ném va li chặt căng đồ đạc và quần áo vào một góc để đến chỗ hẹn với Dũng.

Người đàn ông ấy đang ngồi đợi tôi, bên ô cửa sổ trên cao hắt những quầng sáng xanh lam dịu nhẹ khiến gương mặt anh trở nên bí ẩn hơn. Anh luôn bí ẩn trong mắt tôi. Thấy tôi bước vào anh hơi dang rộng đón tôi nhưng tôi không ngã vào lòng anh, tôi không hiểu sao mình trở nên như thế. Tôi khoanh tay thật chặt, rùng mình vì cảm giác lạnh giá bên những bông hồng trắng tã tươi lại đột ngột trở về xâm chiếm.

"Em lạnh phải không?" Tôi im lặng. "Anh xin lỗi em, hôm đó công ty anh có việc kiện tụng, anh phải về công ty gấp để giải quyết. Anh không thể gọi cho em vì điện thoại của anh đã hết pin. Anh rất tiếc. Mong rằng không có gì xảy ra với em..."

Tôi không nói nên lời. Điều đó khiến Dũng trở nên luống cuống hơn. Anh nhìn tôi chăm chú và trong giây lát anh rướn mình, chìa tay ra nắm lấy tay tôi tha thiết: "Vân, em nói gì đi chứ?" Không, tôi chẳng có gì để nói, làm sao tôi có thể trách cứ anh. Khi mà với tôi anh luôn là toàn bích. Anh đã xin lỗi, còn mong muốn gì hơn lời xin lỗi từ phía anh?

Những giọt cà phê tối sẫm thật buồn khi tôi soi mình xuống đáy ly. Dũng mỉm cười, nụ cười rạng rỡ. Đau lòng vì thực tại có anh, tôi ngần ngại một lúc rất lâu, rồi không thể khác, tôi nói một câu nhẹ hơn gió: "Em yêu anh".

Chúng tôi đi vòng quanh thành phố, ánh đèn xe loang loáng trước mắt tôi những sắc màu rực rỡ. Tôi đang gần, rất gần người đàn ông của tôi đây, sau bao nhiêu là khao khát nhớ thương anh nhưng sao tôi cảm thấy khoảng cách vô chùng. Dũng không nói cùng tôi, mong biết mấy anh sẽ nói gì đó dù chỉ là một câu anh không hề yêu tôi. Nhưng anh chọn cách là im lặng.

Anh lạnh lùng, hờ hững hay không thể nói.

Liệu anh có cảm động trước tình yêu của tôi không?

Dũng dừng xe trên đại lộ. Tôi nhìn thẳng về phía trước. Tôi đã nói tôi yêu anh, vì tôi yêu thật sự, tôi dành tình cảm thiêng liêng ấy cho một mình anh thôi và đó là xúc cảm chân thật nhất. Tôi tự hào vì anh xứng đáng cũng như tôi chẳng cần che đậy hay giấu diếm. Nhưng tôi sẽ không van xin anh.

Tôi biết, tình yêu không có chỗ cho miễn cưỡng. Nên tôi sẽ không quỳ gối xuống.

Dáng Dũng cao, đứng chênh bên cạnh tôi sừng sững. Anh nhìn lên bầu trời sao giăng đầy rồi nói cùng tôi: "Vân, anh thật sự cảm động trước em! Nhưng anh không thể. Anh không thể yêu mà mang đến cho em cảm giác không an toàn."

Cái quan trọng là anh có yêu em không thể thôi. Em chẳng cần gì cả. Tôi muốn hét lên. Nhưng tôi câm lặng. Dũng đặt tay lên vai tôi: "Em không

thể sống một mình. Sự yếu đuối của em sẽ làm hại em. Em luôn là một nhánh cỏ mong manh, em biết không?"

Tôi quàng tay ôm chặt lấy Dũng, áp mặt vào ngực anh. Những cơn gió lạnh buốt trườn qua phố tấp lên gương mặt lạnh lùng của Dũng. Tôi chạm tay lên mắt anh mà buồn muốn khóc. Đúng, làm sao Dũng có thể yêu tôi. Một người đàn ông thành đạt, mạnh mẽ và trung thực như anh thì thiếu gì những cô gái trẻ đẹp khác vây quanh. Tôi có là ai đâu? Tôi chỉ là người đàn bà đáng thương mỗi mệ và tuyệt vọng.

Cho đến giây phút cuối cùng tạm biệt, Dũng không hôn tôi. Anh chỉ thắt lại chiếc khăn quàng cổ giùm tôi. Rồi thì thầm: "Cô bé, chúc em ngủ ngon!"

Anh quay đi vội vã. Tôi trơ trọi một mình.

Bước từng bước chậm chạp. Tôi đếm một, hai, ba. Đến bậc cầu thang cuối cùng thì mắt hoa lên, tôi ngồi bệt xuống, thấy đời tôi trống rỗng kiệt cùng.

Gánh cùng em dù chỉ một phút thôi đi Dũng, rồi anh sẽ biết thế nào là đón đau vì trót yêu thương một con người.

19.

Tôi phải đi thôi, đi chuyển đi của riêng mình. Tôi phải quên Dũng, nếu không quên được thì tôi phải tập. Sống một cuộc sống phụ thuộc vào bất kỳ ai cũng là một điều bất hạnh. Dù sao, điều muốn nói cùng anh tôi đã nói ra rồi.

Nghĩ về Linh, nghĩ về tình yêu Linh dành cho mình trong suốt tháng ngày qua. Ngỡ ngàng, cảm động, nằm một mình trong đêm tôi có ý định gọi cho Linh, cùng Linh đi dạo hay ghé vào một quán cà phê nào đó mà trò chuyện, thầm ao ước có một người anh để chiều chuộng, sẻ chia những khó quá, liệu rằng, Linh có chấp nhận coi tôi như một người em gái bé bỏng hay không. Thật buồn khi người ta cô đơn không lối thoát thế này. Những người đàn ông đã đi qua cuộc đời tôi, kể cả Dũng, rồi đây sẽ như cơn gió bay qua cuốn trôi hết thảy sự nồng nàn ấm áp trong tôi.

Biết làm sao bây giờ?

Chỉ còn cách là ra đi, đi thật xa để khi trở về sẽ nhìn lại thế giới cũ kỹ này bằng con mắt khác, dù thế giới của riêng tôi, khi ấy có hoang tàn lạnh lẽo hơn.

20.

Sa Pa đón tôi bằng những làn sương mỏng trắng giăng mờ mờ, ngược lên đỉnh núi cao khuất che tầm mắt thấy sương tím đậm mênh mang huyền ảo. Tôi thuê một căn phòng nhỏ ấm áp, từ cửa sổ có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh hữu tình mà chìm đắm trong những xúc cảm mơ hồ vì màu xanh tha thiết của núi non chen lẫn màu hoa đào hoa mận nở trong ngày đầu xuân. Đi dạo một vòng loanh quanh, chưa kịp cảm nhận hết những dư vị mới mẻ nơi đây mang đến, tôi đã thấy nhớ Dũng rồi. Gương mặt ấy, đôi mắt ấy đột ngột trở về tâm trí.

Tôi nhận ra tôi không thể quên.

Không thể.

Dù cảnh sắc hữu tình, dù tôi đang ở một nơi quá xa, tách biệt cùng anh.

Tôi làm sao quên anh cho được, khi trên giường ngủ của tôi, trải trên cái gối êm ái vẫn là chiếc áo sơ mi của anh.

Một khi điện thoại của tôi, 90 tin nhắn của anh vẫn còn lưu lại, từ tin nhắn đầu tiên cho đến cuối cùng...

Tình yêu là gì? Là vết cứa của dao? Là cuồng phong là sấm sét? Dù có là gì thì tôi sinh ra trên đời này mục đích duy nhất chỉ đơn giản là yêu anh. Vì yêu anh tôi sẽ để anh yên ổn với thế giới của mình. Anh sẽ gặp người đàn bà khác tôi, anh sẽ hạnh phúc. Mặc kệ tôi rẽ ngang con đường lầy lội và buồn tủi của riêng mình.

Một tuần nơi thị trấn buồn bã và hơi lạnh ngấm dần thân thể, không đêm nào tôi không mơ thấy Dũng. Tôi mơ anh khép chặt tôi trong anh.

21.

Những giấc mơ không đầu không cuối, những giấc mơ nhập nhoạng về anh đôi lúc thật rõ rệt, đến mức tôi tưởng như mình và Dũng đã hòa tan làm một, rồi trong thoáng giây bừng tỉnh lại, mở to mắt chỉ thấy một mình tôi. Bỗng nhiên thèm khát thời gian trôi qua đi thật nhanh, như tia chớp, để

tôi già nua, khô cằn, bạc tóc, để tôi chẳng phải khát khao cho tình yêu mãi thế này. Ngày cuối cùng ở lại Sa pa, tôi lang thang một mình trên con phố mù sương nhìn những đôi trai gái khoác vai, ôm nhau đi qua ngã tư nhìn theo mà ao ước, mà ghen tị với tuổi thanh xuân của họ. Tôi cũng có tuổi thanh xuân của tôi đây, nhan sắc của tôi đây, nhưng sao tôi không được tận hưởng những cảm xúc ngọt ngào mê đắm của tình yêu với người đàn ông của cuộc đời đã đánh thức cõi hồn tôi ?

Im ắng, chỉ là sự im ắng hoang tàn của nỗi cô đơn. Hay là tôi sẽ chết, ở một thung lũng hoa bạt ngàn nắng gió nơi đây. Rồi bố mẹ tôi, rồi Vinh, Linh, hẳn sẽ đau buồn biết mấy. Còn Dũng, liệu anh có vì tôi mà nhỏ những giọt nước mắt tiếc nuối tôi không?

Màn đêm buông xuống, đi loanh quanh mãi rồi cũng trở về. Tôi khép cửa thật chặt, thăm hỏi giữa thành phố nhỏ bé này, có ai cũng lạc loài như tôi không, đi để quên nhưng lại càng thêm nhớ? Người đàn ông mắt trong, sao tôi chẳng thể làm cho anh thuộc về tôi, dù trong khoảnh khắc kỳ diệu nào đó anh đã đến bên tôi. Tôi yêu quá mất rồi. Nằm xuống thôi, nghiêng vai xuống nỗi ưu phiền .

Điện thoại réo vang trong túi, những hồi chuông trở đi trở lại. Mặc kệ. Tôi muốn đắm chìm vào không gian này mãi không ngưng, dù rằng sau tận cùng nỗi cô đơn sẽ là trống rỗng, mất hút vào đêm xác thân, tâm hồn ảm đạm này.

Mười hai giờ đêm tôi mới cầm trên tay điện thoại, bốn cuộc gọi nhờ của Dũng. Kinh ngạc. Dũng gọi cho tôi. Chứ không phải là ai khác. Ngay lập tức, tôi gọi lại ngay cho anh, nghe tiếng anh thì thầm như muốn khóc bên kia: " Em đang làm gì thế? Cô bé ?". " Em đang...". Tôi nghẹn lại, chẳng nói được nên câu. Tôi muốn hét lên thật to với anh rằng tôi đang nhớ anh phát điên lên đây. Nhưng tôi chỉ có thể lặng im. " Em buồn phải không? Anh cũng vậy. Anh đang ở xa... ". " Anh đang ở đâu? Tại sao anh buồn ? ". " Anh đang ở *Sa Pa* . Anh muốn nói với em rằng... ".

22.

Tim tôi muốn vỡ òa. Tôi áp chặt điện thoại vào tai run rẩy. Dũng thì thầm: "Anh muốn nói với em rằng... anh nhớ em". "Thật không? Thật

không anh?" Tôi lắp bắp. "Nghe anh nói đã, anh muốn tìm quên em, nhưng anh không thể làm được. Sáng sớm mai anh sẽ trở về Hà Nội, anh cần gặp em. Vân ạ!" "Đừng, anh đừng đi đâu cả, vì em cũng ở *Sa Pa*, em đang ở gần anh rất gần anh đây! Anh có nghe em không". Tôi hét lên, tôi sợ lời tôi sẽ không đến cùng anh được. Tôi sợ lời tôi gió sẽ cuốn trôi đi mất. Thì ra Dũng cũng đang ở *Sa Pa*, điều gì xui khiến anh tới nơi đây và tại sao chúng tôi không nhìn thấy nhau trong những ngày qua. Nếu anh không gọi cho tôi thì chúng tôi đã trở nên lạc lõng trong cuộc đời này. Tôi quay cuồng trong cảm giác ngất ngây rộn rã xen lẫn lo âu hờn tủi. Anh muốn tìm quên tôi, nhưng không giống với cách tôi muốn tìm quên anh. Tại sao, tại sao anh phải làm như thế? Điều gì đã ngăn cách anh đến với em ?

23.

Cuồng dại chờ anh...

Sắp đổ ập vào tôi. Bóng dáng thân thương của người tôi yêu hiện ra trước mắt. Những ngón tay dài ấm áp chìa ra, buông lơ trên vai trên tóc. Đôi mắt Dũng rực sáng trong đêm vắng *Sa Pa* huyền ảo. Còn gì nữa đâu ngoài khao khát về nhau, nỗi nhớ râm ran âm ỉ cháy chưa bao giờ tàn lụi, từ đây lửa tình yêu nhen lên dữ dội. Nhìn nhau, chỉ muốn ôm chặt lấy nhau mà cuống quýt bờ môi. "Chạm em đi, hôn em đi !..." Tôi quên hết không gian thời gian những đau buồn trống vắng, tôi muốn anh muốn tình yêu của anh. "Đừng nói nữa, cô bé, hãy để anh yêu em..." Dũng lướt môi xuống cổ tôi. Tay anh kéo nhẹ chiếc váy mỏng manh trên người tôi. Vuốt ve mọi nơi. Dịu dàng. Tê tái. Chỉ biết run bần bật trong anh. Cảm xúc lẫn át và ngự trị, hoàn toàn quy phục người đàn ông này, khi anh áp chặt đùi tôi. Những tiếng thở mê man quyến rũ. Hòa mình vào anh. Lần đầu biết anh, lần đầu tiên biết hết thủy về anh. Tôi ngập chìm hạnh phúc vì có được anh rồi.

24.

Còn gì tuyệt vời hơn khi thức giấc được nhìn thấy người thân yêu nằm bên cạnh. Tôi cứ ngỡ trong mơ khi mở mắt thấy Dũng quay mặt về phía mình âu yếm, anh choàng tay qua thân tôi mà ôm siết lấy. Cảm giác đắm đuối dâng trào khóe mắt. Lại muốn được anh hôn, được anh ghì chặt trong tay. Tại sao đến phút giây này em mới được nhận lấy tình yêu trọn vẹn của

anh? Biết bao đau đớn và giằng xé trong những tháng ngày qua em gánh chịu một mình, liệu anh có bù đắp kịp cho em không?

"Anh biết, anh có lỗi với em.. Có lỗi vì khiến em phải buồn vì anh. Đó là việc xảy ra ngoài ý muốn của anh. Dù anh thực sự hạnh phúc khi ở bên em. Nhưng anh đã nghĩ rằng anh chỉ có thể yêu một người duy nhất. Người ấy là vợ chưa cưới của anh. Cô ấy rất giống em, ngay từ lần đầu tiên gặp em anh đã giật mình. Em và cô ấy giống nhau từ gương mặt, mái tóc, bờ vai...Tất cả khiến anh xao động. Có lẽ em cho anh là người ích kỷ và vô cảm. Nhưng..." Tôi hôn lên mắt Dũng, mơ màng ngây ngất trong tận cùng xúc cảm được đánh thức. "Anh nói nữa đi!" "Cô ấy là bạn thời thơ ấu, trong trắng, tinh khôi và là mối tình đầu tiên của anh. Anh đã nghĩ sẽ không một ai có thể thay thế được". "Nhưng cô ấy đã bỏ anh sao?" "Đúng thế, cô ấy đã bỏ anh, cô ấy đã chết". "Tại sao?" "Cô ấy chọn cho mình một cái chết thương tâm, thắt cổ tự tử. Vì cô ấy là một người mù. Một người mù bẩm sinh em biết không, Cô ấy không thể chịu đựng thêm hơn áp lực từ phía gia đình, họ hàng, bạn bè anh và hơn cả là cô ấy dành cho anh một tình yêu quá lớn. Cũng vì thế mà cô ấy sợ sẽ không thể mang đến hạnh phúc cho anh".

"Không sao kể hết những kỷ niệm mà anh và cô ấy đã có. Nỗi khổ sở vì thiếu vắng cô ấy khiến anh phát điên. Anh bị dẫn vật một thời gian quá dài, phải chăng vì tình yêu anh không đủ lớn để xóa đi mặc cảm trong cô ấy. Anh thực sự bị ám ảnh. Cô ấy vô tội. Em biết không? Thế giới của những người mù, ánh sáng tâm hồn họ lung linh hơn ai hết, nếu chúng ta chịu soi mình vào đó."

Nước mắt dàn dụa, tôi nhìn thẳng vào Dũng. Ngạc nhiên đến không ngờ. Một người đàn ông hiện đại, mạnh mẽ và tưởng như lạnh lùng nhường kia lại có một quá khứ, một tình yêu tuyệt đẹp đầy đau thương như thế. Thế giới bao la mà tôi thì bé nhỏ. Hàng ngày tôi vẫn đi qua, chìm giữa dòng người xuôi ngược, có ai hay giữa bộn bề nhịp sống, giữa muôn vàn khuôn mặt lướt qua, mỗi người đều có một góc khuất tâm hồn, góc khuất ấy mới là nơi ánh sáng bùng lên.

Giờ đây mới hiểu tại sao anh không thể đến tận cùng với tôi, chỉ vì hình ảnh cô gái bất hạnh ấy không bao giờ phai mờ trong tâm trí và có thể

đeo đẳng anh đến suốt cuộc đời. Tôi biết, người ta có thể yêu mãi một người đã vĩnh viễn ra đi, biến mất khỏi cuộc đời. Nhưng tình tôi sâu sắc, nổi rung động nơi tôi mãnh liệt đã khiến anh không thể cưỡng lại, dù anh từng giằng xé, day dứt và muốn tìm quên tôi. Tôi thì thầm "Em không phải là người con gái ấy, em chỉ là người đàn bà dễ tổn thương và yếu đuối, nhưng em yêu anh thực sự". Dũng gật đầu khe khẽ, anh nắm lấy tay tôi thật chặt. Hơn bao giờ hết tôi nhận ra rằng, chỉ cần mình chân thành trao tặng tình cảm cho người mình yêu, kiên tâm đi, chắc chắn mình sẽ được đền đáp lại.

25.

Những ngày ngắn ngủi nán lại Sa Pa, tôi thỏa thích thực hiện ước mơ của mình, cùng anh ngắm bình minh huyền ảo, đi dạo giữa vườn hoa đào đỏ rực, cùng anh nằm trên thung lũng bạt ngàn hoa dại mà đùa giỡn, ríu rít như đôi uyên ương hưởng tuần trăng mật. Dũng không bao giờ để tôi phải lạnh, anh thường ôm chặt lấy tôi trong giá rét, công tôi trên những con dốc vắng người và hát cho tôi nghe, cùng tôi trò chuyện. Chúng tôi cố gắng tận hưởng những khoảnh khắc lãng mạn nhất vì thời gian ít ỏi, công việc bận bịu đang đón chờ phía trước. Tôi nói tôi sẽ viết một thiên tiểu thuyết về anh, về tình yêu của tôi và anh, như một món quà trao tặng. Tình yêu của chúng tôi sau bao dồn nén giờ được dịp trỗi dậy như đoá hoa bừng nở khoe hương sắc.

Cuối cùng chuyến tàu đêm cũng đưa tôi và Dũng trở về Hà Nội, Quy nói sẽ cùng Linh ra ga đón tôi. Nhân đây tôi sẽ giới thiệu Dũng với hai người. Tôi nghĩ Linh cần phải biết sự thật về tôi và đừng nuôi hy vọng cùng tôi nữa. Linh sẽ rất buồn, nhưng tôi tin là Linh sẽ vượt qua.

Có thể Linh chỉ đủ kiên nhẫn nhìn tôi thuộc về Vinh. Nhưng một khi tôi lại thuộc về một người đàn ông khác nữa mà không phải là Linh, tôi tin rằng không cần phải tìm quên tôi, Linh sẽ có cái nhìn khác đi, về tất cả.

Như dự đoán, Quy và Linh hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Dũng đi bên cạnh tôi. Ánh mắt long lanh ngập tràn hạnh phúc không thể nào giấu nổi của tôi đã khiến Quy an tâm rất nhiều. Linh bắt tay Dũng và quay sang tôi mỉm cười, một nụ cười ấm áp không chút tị hiềm như thể chúc mừng tôi.

Tôi đứng giữa ba người thân yêu ở sân ga, nghẹn ngào không biết nói gì hơn, chỉ muốn lưu giữ mãi cảm giác này cho đến suốt cuộc đời. Chưa bao giờ nổi cô đơn vì bị bỏ rơi lại trở nên xa lạ thế, khi Dũng thì thào vào tai tôi rằng tối nay anh muốn gặp, muốn đưa tôi đi ăn tối, sau đó cả hai sẽ đi xem phim, một bộ phim lãng mạn. Anh và tôi đang bắt đầu một tình yêu say đắm nhất, biết ơn anh đã đáp lại tình cảm của tôi, biết ơn anh chẳng tính toán nghĩ suy, chỉ biết nâng niu và trân trọng.

Trở về nhà, người giúp việc đưa cho tôi bức thư của Vinh để lại, sau khi tìm kiếm và liên lạc với tôi không được, với nét chữ nguệch ngoạc có lẽ được viết trong một cơn say điên loạn, anh ta thông báo vẫn tất là đã hoàn tất thủ tục đi du học ở singapore và chúc tôi hạnh phúc. Tôi nhẹ nhõm như trút đi một gánh nặng. Từ đây chẳng có bóng mây đen nào có thể che phủ được cuộc đời tôi nữa.

26.

Thành phố trong mưa phùn dịu dàng như một cơn mơ trắng xóa. Tôi ngồi cạnh Dũng, tựa lưng vào anh mà nhắm mắt, lâng lâng chìm đắm trong khoảnh khắc sâu lắng của tình yêu. Thi thoảng anh đưa tay vỗ về tôi, không ngớt gọi tôi là cô bé. Còn tôi, tôi chẳng biết gọi anh là gì hơn, tôi chỉ biết gọi anh là "Mắt trong! Mắt Trong của em!"

"Vì sao thế ? Vì sao gọi anh như thế?" "Vì anh trong sáng vô cùng". Dũng cười cốc nhẹ đầu tôi âu yếm: "Anh hết trong sáng rồi mà". "Không, không!". Cãi qua cãi lại rồi chúng tôi chỉ còn biết ôm chầm lấy nhau mà hôn lên môi lên mắt mãi không chịu ngừng. Tôi thích từ cảm qua vai anh hình dung anh không biết khi ấy thế nào. Cảm giác ấy thật là thú vị.

Tôi luôn hình dung anh, mọi lúc, mọi nơi, bất kỳ lúc nào. Vì anh vĩnh viễn là toàn bích.

Dũng bất ngờ dành cho tôi một cái hẹn tuyệt vời, anh muốn chủ nhật đưa tôi về nhà thăm mẹ anh. Xốn xang hồi hộp lo âu suốt mấy ngày liền không ngủ được khiến tôi nhức đầu, bỏ cơm và sốt.

27.

Nằm li bì cả ngày tôi mê sảng liên tục, thấy mình bị lạc trong một khu rừng hoang vắng, tôi đi mãi đi mãi trong đêm tối rồi bỗng nhiên sa vào một

vững bòn lầy, hai chân tôi dúi lại, tự nhiên nặng như cùm không sao nhấc lên được, tuyệt vọng điên cuồng khiến tôi hoảng loạn. Tôi kêu gào khóc lóc thảm thiết mãi cho đến khi nhìn thấy Dũng bất chợt hiện ra trước mắt. Lập tức tôi gọi tên anh, nước nở, cuống cuồng gọi mãi nhưng chỉ thấy anh nhìn tôi mỉm cười, mặc kệ tôi giơ tay cầu cứu, anh chỉ mỉm cười rồi từ từ mất hút để lại tôi nhỏ nhoi giữa bóng đêm đặc kịt vây quanh.

Cơn ác mộng trở đi trở lại nhiều lần khiến tôi hoảng loạn. Đến ngày thứ hai nhiệt độ cơ thể tôi đã lên đến 39 độ c. Tôi nhắn người giúp việc gọi điện báo tin cho Dũng. Anh có mặt rất nhanh và hốt hoảng đưa tôi đi bệnh viện.

Trên đường đi tôi vẫn kịp thì thào kể cho anh nghe về cơn ác mộng. Dũng liên tục áp tay lên trán tôi mà trách cứ tôi sao không báo cho anh biết sớm hơn, sao tôi lại tự chịu đựng một mình như thế? Cơ thể tôi gầy rộc xanh xao thấy rõ. Dũng nhìn tôi xót xa, nắm chặt tay tôi như sợ tôi vuột mất. Thân thể rã rời đau nhức nhưng tâm hồn tôi yên ả vì được xoa dịu bởi tình yêu của Dũng. Sự trù mến của anh khiến tôi cảm động. Ao ước biết bao được là người vợ hiền của anh. Tôi và anh sẽ là người bạn đời tốt nhất của nhau.

Sau những xét nghiệm cần thiết, tôi ngủ một giấc ngủ êm dịu vì đã được tiêm thuốc. Tỉnh dậy, tôi đã thấy Dũng ở bên tôi. Anh quay đầu qua cửa sổ, bờ vai thân thương của anh hơi nghiêng về phía tôi. Gương mặt thoáng đăm chiêu. Anh đang nghĩ gì thế, người yêu của tôi, ước gì tôi có thể chiếm lĩnh hết thảy suy nghĩ của anh.

Lay nhẹ cánh tay Dũng, anh quay qua, kéo tấm chăn mỏng trùm lên lên ngực tôi : "Em dậy rồi hả Vân? Em tỉnh hẳn chưa? Em thấy trong người thế nào?" "Em đỡ rồi anh ạ. Em không còn mệt nhiều nữa". Tôi mỉm cười, nhưng lạ thay khi ngược nhìn lên nhạy cảm giúp tôi nhận ra sự bối rối dâng tràn trong đôi mắt Dũng. Hình như anh muốn nói điều gì đó cùng tôi. "Uống nước đi em!" Dũng quàng tay đỡ tôi dậy, anh kề miệng tôi ly nước. Xong xuôi, anh lấy ghế, ngồi đối diện tôi : "Vân, em nghe anh nói đây!" "Vâng anh nói đi, anh làm em hồi hộp quá đấy". Tôi hơi nheo mắt nhìn Dũng. Không biết anh sẽ nói gì vì thi thoảng tôi vẫn hay đón nhận những

bất ngờ từ phía anh. "Hơn ai hết em cần phải biết tình trạng sức khỏe của em, bác sỹ vừa nói với anh rằng, em có thai..."

28.

Tôi sững sờ, Dũng vừa nói gì, anh nói rằng tôi có thai. Ký ức về Vinh trong đêm nọ vụt trở về hiện lên tâm trí khiến tôi lộn óc. Điều gì đang xảy ra với tôi thế này? Tôi có thai ư? Trong cơ thể tôi, một sinh linh đang hiện hữu ư. Cả tôi và Dũng đều biết rõ, nó không phải là kết quả tình yêu của Dũng. Tôi quay đi lảng tránh ánh mắt đau buồn ấy. Tôi biết nói gì với anh đây, khi thực tại trần trụi không ngờ đến vậy ?

Dũng sẽ không bao giờ hỏi tôi là tại sao lại thế, cho dù anh có thể thất vọng, khinh bỉ và căm thù tôi cực độ.

Tôi cũng không có gì để nói.

Ai tin?

Khoảng trống, một khoảng trống rỗng mênh mang ủa đến xâm chiếm, vây hãm lấy tôi, khiến tôi chỉ muốn chạy trốn Dũng ngay lập tức. Tôi muốn quẩy đạp, muốn thoát khỏi cơn xấu hổ trước mắt người đàn ông tôi yêu, vì cảm nhận nỗi mất mát quá lớn lao đang đến cùng mình mà không sao cứu vãn nổi.

Biết rằng từ đây, sẽ chẳng thể nào níu kéo, van lơn, chiếm giữ tình yêu được nữa.

Dũng bảo tôi: "Anh đã nhờ người giúp việc, nếu có chuyện gì thì gọi cho anh, anh sẽ có mặt. Em hãy nghỉ ngơi cho khỏe, anh phải về công ty".

Dũng khoác áo rồi đi ra khỏi phòng. Ngay buổi tối tôi rời khỏi bệnh viện và trở về nhà ngay lập tức, mang theo tờ giấy siêu âm cái thai trong bụng đã được một tháng rưỡi. Không sao trấn tĩnh, người tôi run lên từng chập. Biết bao sự kiện xảy ra liên tiếp trong cuộc sống khiến tôi không kiểm soát được chính chu kỳ của bản thân. Tôi như người trên mây, tôi đã sống một cuộc sống trên mây, bồng bềnh và phải trả giá cho cách sống ấy.

Hay cuộc đời đã quá tàn nhẫn với tôi? Tôi sinh ra trên đời để hứng chịu sự tàn nhẫn ấy?

Tôi sẽ giữ lại đứa bé này, không thể phủ nhận sự có mặt của con tôi, không thể chối bỏ một mầm sống thiêng liêng đang hiện hữu từng ngày

trong cơ thể của tôi. Dù nó là giọt máu của Vinh, người đàn ông tôi không còn một chút tình cảm nào, dẫu chỉ là lòng thương hại

Sẽ không bao giờ tôi gặp lại Dũng nữa.

Không bao giờ.

Dù anh có tìm kiếm tôi.

Cũng không bao giờ nữa.

Tôi không xứng đáng. Tôi đã gây nỗi đau đớn cho tâm hồn anh, như thế là quá đủ.

Xét cho cùng, tôi chỉ là người đàn bà cô đơn, mê muội với tình yêu và mãi mãi là như thế. Sẽ mãi nâng niu và nhớ những khoảnh khắc bên Dũng, được hưởng trọn tình yêu của anh. Dù ngăn ngui mong manh cũng đủ theo tôi đến suốt cuộc đời.

29.

Nằm một mình khép mắt, tự biết mình không thể ngủ vì phải đối diện với thực tại. Biết làm gì, biết nói sao với Dũng khi cảm giác đầu tiên muốn vùng chạy khỏi anh đã đi qua nhường chỗ cho sự dẫn dắt và sấm hối. Anh đang nghĩ gì? Khi tôi vô tình đẩy anh vào tình thế này.

Tâm hồn anh dù bao dung, khoáng đạt đến đâu cũng không thể bỏ qua, không thể chấp nhận. Chỉ có tôi đây mới là người phải hứng chịu tất cả.

Không thể bắt anh gánh cùng tôi nỗi đau này, anh xứng đáng hưởng một cuộc sống bình yên. Nhưng tôi cần phải nói cùng anh, tôi hề lừa dối, rằng tôi đã đến với anh và dâng hiến cho anh một tình yêu trọn vẹn, rằng sự xuất hiện của cái thai trong bụng tôi là một điều hoàn toàn xảy ra ngoài ý muốn. Anh đã từng bên cạnh tôi, lắng nghe tôi từ câu chuyện nhỏ nhất, từng giải bày, chia sẻ cùng tôi biết bao nhiêu, thì cứ gì tôi không thể nói cùng anh sự thật? Anh không thể thêm một lần nữa tổn thương suốt đời khi nhận ra tôi, người đàn bà anh yêu là kẻ thiếu đứng đắn, lãng loàn....

Vì tôi còn yêu biết bao, yêu mà tủi hổ và đau đớn.

Yêu mà không tìm ra lối thoát.

Dù một ngày kia, rốt cuộc anh sẽ giã từ tôi mà đi.

Nhưng ít nhất cũng không thể để anh nghĩ sai về tôi. Trời ơi, liên tưởng đến những suy nghĩ lầm lạc của anh về mình mà thân thể tôi lạnh

toát, run cầm cập.

"Dững, em muốn nói, em muốn nói chuyện với anh...." Tôi lầm bầm, tay khư khư chiếc điện thoại bấm mấy lần số rồi lại tắt, tắt rồi lại bấm. Ai cho tôi một chút can đảm bây giờ, để có thể gọi anh? Để có thể giải bày cùng anh.

Bất chấp anh có tin tôi không?

Nhưng một khi còn yêu, anh sẽ tin tôi.

"Anh..." Tim tôi như ngừng thở. "Anh đây, em sao rồi, em đỡ mệt chưa? Anh bận quá, xong việc anh sẽ qua thăm em." Lời anh dịu dàng bên tai tôi khiến tôi im lặng, nghẹn ngào không thốt nên câu. Anh sẽ gặp tôi ư? Anh sẽ nói gì với tôi? Sao anh vẫn đầy trù mến thân thương với tôi đến thế? Hay anh sợ tôi làm điều gì dại dột nên anh không vội vàng xa lánh bỏ rơi tôi. Tôi cần gì từ phía anh bây giờ đây ngoài sự thương hại rơi rớt lại, chỉ còn sự thương hại mà thôi. Rồi đây trước mặt anh, tôi sẽ càng trở nên yếu ớt thảm hại.

Kìm nén nỗi đau vò xé từng cơn, Dững đưa tay gõ cửa. Tôi bước ra. Không còn cái cảm giác mê cuồng, đắm đuối khát khao chờ đợi trong đêm *Sa Pa* nữa, tôi dè dặt nhìn anh tiến về phía mình.

30.

Một cái chạm rất nhẹ từ phía bàn tay anh nhưng đủ làm cho tôi rùng mình, quay mặt về phía cửa sổ mà nước mắt trào tuôn mãi không ngừng. Tại sao? Tại sao ngay lập tức, trong phút giây này, tôi không ngã được vào anh mà khóc. Tôi trở nên đông cứng, thế giới trở nên đông cứng không cách nào tan chảy.

Ước gì tôi có thể tan chảy.

Tôi không thể, dù nỗi tuyệt vọng tràn dâng xen lẫn cơn uất hận Vinh sau bao ngày cố quên lại nhoi lên giăng xé tâm can. Tôi gọi tên anh rồi im lặng.

Nói sự thật cùng anh, còn khó hơn là nhào người từ tầng ba mà gieo mình xuống đất.

Dững ngồi xuống ghế, anh khoanh tay trước ngực. Môi mím chặt. Anh khẽ nói: "Anh không biết phải nói sao cùng em tâm trạng của mình. Thực

sự anh đang rất buồn...".

"Anh đừng nói nữa". Tôi nghẹn lại. Rồi từ từ, tôi quỳ gối xuống chân người đàn ông ấy. Không một chút ngại ngùng, chỉ thấy mình như chiếc lá héo hắt tàn tạ phải buông rơi. Anh không đón lấy tôi. Anh úp mặt vào lòng bàn tay chán nản. "Em nói đi, anh phải làm gì bây giờ hả Vân? Tại sao thế em?"

Bức tường trắng, những bông hoa trắng, màu trắng lạnh lẽo mênh mang dâng ngập căn phòng. Lời anh hỏi như những vết đâm. Tôi gục xuống chân anh mà nói, nói hết cho anh nghe tất cả những gì khủng khiếp nhất xảy ra trong đêm ấy, cái đêm vì Vinh mà tôi phải hứng chịu và lãnh nhận hậu quả này. Năm tay Dũng gờ lên, anh trở nên giận dữ không ngờ. Nhìn tôi không chớp, anh từ từ đứng dậy. Tôi cuống cuống xin lỗi van xin nhưng anh dường như chỉ muốn thoát khỏi tôi. "Em biết không? Anh thực sự có cảm giác mình bị bỏ rơi".

Rồi anh đi.

Bóng dáng anh, từ từ mất hút.

Cuối cùng anh cũng đi.

Lạ lùng thay, khi chưa biết rõ nguồn cơn, anh vẫn còn có thể đến với tôi. Nhưng khi đã rõ, anh lại rời xa.

Thất vọng là cảm giác của cả hai chúng ta, em đã chiến thắng bản thân mình rồi. Chỉ cần biết rằng anh hiểu em chỉ yêu anh mà thôi và tất cả những gì xảy ra chỉ là do số kiếp em u buồn khổ khổ.

Dù có thể anh không tin em, dù anh nghĩ em dối trá bịa đặt. Có thật không? Anh có cho em là người như thế, một khi anh và em đã trao nhau một tình yêu quá lớn. Người đời có thể không tin, nhưng anh thì khác. Anh khác vì anh thấu hiểu em hơn ai hết

Nếu em có lỗi với anh, chỉ là vì em quá chùng yếu đuối.

Đành vậy. Em sẽ đứng lặng nhìn anh rời em mà đi. Chấp nhận mất anh, mất tình yêu em và anh đã có, để quên rằng em yếu đuối mà làm anh thương tổn suốt đời.

Có ánh sáng nào cho tôi không, khi người đàn ông mắt trong ấy không thuộc về tôi nữa.

CÔ GÁI Ở TIỆM BÁNH PIZZA

Không gì in dấu ấn sâu thẳm nơi tôi đến thế, khi tôi nhìn vào mắt cô qua chiếc bàn đối diện nơi tiệm bánh pizza vào trưa thứ ba và thứ năm hàng tuần. Cô mặc chiếc áo mùa thu màu xanh lá cây, trang điểm mắt cùng tông khiến cô trở nên hơi yếu đuối nhưng khá trẻ trung. Tôi quan sát người phục vụ mang đến cho cô một chiếc pizza hải sản trùng khít với thực đơn của tôi. Và thế là, cả hai cùng cúi mặt mà ăn. Đôi khi cô đến cùng ai đó, có lẽ là bạn thân của cô, một cô bạn béo phịch mặt đầy tan nhang và nói to hơn âm lượng cho phép ở chỗ đông người. Họ nói loáng thoáng gì đó về Kaphka rồi sau đó chuyển qua Kawabata, điều này tôi hơi khó tin ở các cô gái trẻ trong lòng thành phố.

Vì tôi đọc nhiều. Tôi thường có những chuyến đi dài ngày qua những thành phố xa lạ, vì công việc bắt buộc, và tôi kỳ thú biết bao khi tôi giết thời gian hăng đem bằng những cuốn sách. Nhất là khi tôi không phải đến ngay hội thảo, khi tôi ngần ngại đi dạo trên những đại lộ mùa thu đầy lá và va phải những bóng người bước vội. Tôi pha một cốc cà phê thật to, nhìn mưa rơi qua ô cửa và lật từng trang sách. Thế giới mở ra trước mắt tôi một đường biên xa hơn đường chân trời. Nhấm nháp hàng nghìn con chữ đen đen và tha hồ vận động trí não khiến tôi khoái cảm đến mức nghĩ đến việc ngủ cùng với một cô gái bất kỳ nào đó trên giường còn là một việc gượng đã.

Bạn bè tôi thi thoảng vẫn kể cho tôi nghe rằng họ không thể thiếu thốn hơi ấm của những đôi môi, ngón tay và cả những thanh âm mê mẩn phát ra từ cuống phổi ở người bạn tình. Họ nói về nó như một chứng nghiện, bắt buộc phải có và thật sự cụt hứng khi tôi thờ ơ. Thi thoảng họ nghi ngờ tôi có vấn đề về giới tính để rồi nhận từ phía tôi cái nhún vai và sự im lặng đầy hoài nghi. Tôi đã và sẽ tế nhị hơn với họ khi mà cảm giác trong tôi là ghê

tờm với những cuộc tình qua đêm chóng vánh hơn là xa lạ. Ngay từ đầu ý nghĩ ấy có vẻ cực kỳ manh mún nhưng càng về sau nó càng rõ nét.

Việc đơn giản tối thiểu đối với tôi bây giờ là muốn biết nhiều hơn về cô. Tôi cần chút thông tin. Ví dụ như số điện thoại. Nhưng tôi không có cách nào. Tôi không thô lỗ đến mức chạy đến bàn hỏi tên cô, tình huống đó ngoài sức tưởng tượng của một người vốn dĩ khá trầm lặng như tôi. Nhưng đôi khi tôi va nhẹ cô ở vỉa hè, thấy mắt cô mở to sững sốt rồi khe khẽ mỉm cười. Tôi thấy mình yên ả vì cảm giác trêu mếu lạ lùng dâng lên. Tôi thường không gặp cô ở bãi giữ xe bởi cô đi bộ.

Sau đó hai tuần tôi phải bay vào Sài Gòn, hít bụi và kịp ướm mình bởi những cơn mưa bất chợt vào cuối chiều. Tôi không có ai để nhắn tin qua lại, trước đây tôi có quen một vài cô gái cùng làm việc ở tòa nhà, trao đổi số điện thoại, chúng tôi có hỏi han nhau nhưng chỉ dừng lại ở mức độ đó. Họ cần kết hôn, những cô gái văn phòng đều giống nhau rằng đến một độ tuổi nào đó, họ phải kết hôn. Tôi không thiếu nghiêm túc nhưng trong lịch trình đã định sẵn của tôi, tôi chưa hề mừng tượng vai trò của một người chồng trong một gia đình ra sao. Nên tôi trở nên hờ hững.

Tôi nhớ cô nhất vào buổi trưa thứ ba và thứ năm, khi tôi ngồi ăn cơm ở Ciao gần Hồ con Rùa và tự hỏi cô còn ngồi ở bàn số 9 với bánh pizza hải sản hay không? Liệu cô có nhớ đến tôi như tôi đang nhớ về cô. Trong cuộc sống hiện đại, nỗi nhớ mang sắc màu giới tính thường giống như những lát cắt ngọt xẹt qua tâm hồn. Rồi chẳng để lại điều gì rõ rệt. Ai cũng có thể quên và những lát cắt ấy lại tiếp tục đến mà chẳng hề hay biết hoặc lường trước.

Tôi bắt đầu tiếc nuối vì khoảng cách quá xa đã không khiến tôi làm được điều tôi muốn. Đó là khi tôi kịp nhận ra mình thật là nhạt nhẽo, vô tâm và hèn nhát đối với cô. Đã quá lâu không có hình ảnh ai xâm chiếm tâm hồn và hôm nay, cô gái ở tiệm bánh pizza khiến tôi xao động. Tôi nhớ đôi mắt cô mở to chớp nhẹ đôi làn mi, tiếng cười thoảng qua như gió, miệng cô hơi hé mở đầy gợi cảm. Tôi biết trong vô thức tôi gần như ở trạng thái yêu cô. Vì tôi muốn gặp, thậm chí muốn nhìn và chạm vào cô hàng ngày. Vì chưa bao giờ trong cách xa tôi nhớ cô đến thế.

Người ta có thể yêu một cô gái, chỉ gặp nhau vào buổi trưa thứ ba và thứ năm, ở tiệm bánh pizza không?

Thay vì đọc sách tôi nằm dài trên giường và gối đầu thật cao, bật *Secret Garden* và thăm thía cô đơn. Phải chăng khi yêu người ta thường mơ mộng và cô đơn như thế. Tôi vội vàng nhắm mắt, tôi tưởng tượng cảnh tôi hôn cô, hai tay choàng lấy thân thể cô và tôi bắt đầu chìm vào dục vọng. Ai mà hiểu nổi khi kể tiếp trong mơ tôi thấy cô rụt rè theo tôi đến ngưỡng cửa, ngược mắt nhìn tôi hồi lâu, tôi khoác vai đưa cô vào nhà, cả hai ngã mình xuống ghế sofa và bắt đầu hôn. Tôi hôn thật nhẹ lên mi mắt cô. Khóe môi ẩm ướt và tình tứ, rồi cô đưa hai cánh tay bầu chặt lấy lưng tôi đầy mờ mờ. Khi ấy, ngay cả những cơn gió thoảng qua khe cửa cũng không đủ sức làm dịu mát cơn nóng bỏng nơi tôi.

Cô, cuối cùng đã thuộc về tôi, hoặc tôi bị cô xâm chiếm.

Tôi mới tin rằng một người đàn ông muốn và thậm chí đã làm tình trong mơ với một cô gái không quen là chuyện hoàn toàn có thật.

Trở về Hà Nội trên chuyến bay sáng, tôi chỉ kịp cất va li rồi chạy xe ngay đến tiệm bánh pizza quen thuộc vào lúc mười một giờ trưa. Mùa đông đến sớm đến nỗi tôi co ro xuýt xoa mãi trong chiếc sơ mi mỏng vì vội vã, tôi vội vã về điều gì thế? Có phải vì cô không? Hay vì dư âm ngọt ngào của đêm qua còn nguyên vẹn. Vừa bước đến cửa tôi đã thấy cô, cô ngồi một mình, vẫn là bàn số 9. Số 9 là một con số may mắn và chưa bao giờ tôi yêu nó đến thế. Nhưng lạ thay, cái bàn số 12, nơi tôi vẫn ngồi đối diện cô đã có một người đàn ông khác. Không sao, tôi sẽ chấp nhận ngồi sau lưng cô, sẽ quan sát cử chỉ của cô, mái tóc và những ngón tay nhỏ nhắn khi đưa đĩa lên miệng. Tôi cố ý đứng khá lâu hòng mong cô để ý đến mình. Có lẽ cô đã thấy tôi, làm sao không khi cô đã từng quen với sự có mặt của tôi trong những bữa ăn trưa thứ ba và thứ năm, cũng như cô từng mỉm cười, từng va vào tôi rồi.

Cũng như cô từng đọc Kaphka và Kawabata?

Tôi sẽ phát ốm vì cô nếu không ăn hết miếng bánh pizza này thật nhanh và đợi cô ở ngoài cửa. Và tôi sẽ ngỏ lời đưa cô về, về nơi cô muốn.

Biết đâu, giấc mơ đêm qua sẽ trở thành sự thật. Như một nỗi trăn trư không cách gì cản trở.

Suýt nữa thì tôi bị nghẹn khi nuốt chửng miếng bánh cuối cùng. Trong khi cô vẫn ăn chậm rãi, thi thoảng uống một ngụm coca và lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Hình ảnh ấy quyến rũ tôi vô bờ và cảm xúc trào dâng trong lòng tôi, hơn rất nhiều lần khi gặp lại một cuốn sách trong mỗi chuyến đi xa.

Thanh toán tiền và quyết định đợi cô. Tôi thấy cô ngoảnh đầu lại nhìn tôi hơi ngỡ ngàng. Hình như cô mỉm cười. Tôi đứng dậy bước ra ngoài, nhất định đợi cô kỳ được, sẽ không cần phải để cô va vào tôi mà tôi sẽ đến gần cô, nói một câu gì đó. Dĩ nhiên không phải là *Anh đã khó sống yên ổn trong những ngày em vắng*, cũng không phải là *Anh đã từng nằm mơ thấy em ngủ cùng anh trong căn phòng ấm áp*, như những ý nghĩ sinh động đang nhảy múa loạn xạ trong óc tôi. Hơi thở tôi đầy khói khi tôi đưa hai bàn tay lên miêng hà hơi cho ấm, nhưng thế giới bao phủ tâm trí tôi từng khoảnh khắc được hun lên, nóng lên. Khi tôi nhìn thấy cô bước ra. Đi bên cô là một người đàn ông. Anh ta chính là kẻ đã tranh chỗ ngồi của tôi. Họ sánh vai nhau, cười nói, lướt qua tôi, gương mặt cô hoàn toàn bình thản, dù mắt cô vẫn mở to. Đột nhiên, màu áo xanh của cô khiến tôi buồn bã.

Tôi nhìn theo, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Khi tất cả đã chuyển về một hướng khác, cô đi về hướng khác, với một người đàn ông nhanh nhẹn hơn tôi, hoàn toàn hơn tôi, rất nhiều. Dù tôi đã đến với cô trước anh ta, đó là lúc tôi và cô đã thực sự thuộc về nhau ngày từ giây phút đầu tiên, cũng như trong giấc mơ đầy dục vọng cuối cùng.

RŨ MỤC VÀ ẨM ƯỚT

Tôi bất giác nhớ, bất giác buồn và bất giác lịm người vì đau. Xung quanh tôi là thu tàn gió nổi, nổi cô đơn cuồng quay khôn tả. Giữa một khoảng trời chiều mơ mộng.

Mặc chiếc váy lụa nhẹ bằng, tôi men theo con dốc vắng quanh co, xa kia là cánh rừng thông âm u tối sẫm, dưới chân tôi bụi ẩm ướt dính kết đé giày. Một mình tôi nơi đây, hoang vu và dường như thế giới tôi đã sống chưa hề tồn tại. Thế giới có ánh đèn, có tiếng cười, có tình yêu của Kiên, nỗi đau và hết thảy những gì tôi âm thầm xây đắp nhưng hôm nay sao tự nhiên trôi về đâu mất. Cảm giác cuối cùng còn lại trong tôi là tận cùng trống rỗng vì cuối cùng cũng phải giã từ anh

Với thế giới ấy, chắc gì tôi đỡ cô đơn hơn? Nhưng nỗi cô đơn này tinh khiết biết nhường nào.

Mọi điều rời từ đây cũng trở nên vỡ lẽ, rằng tiếng chim kia trong buổi chiều muộn kia liệu có đánh thức được gì không trong tâm hồn tôi, hay chỉ vỡ toang ra với trái tim đầy thương tổn. Đê mê mãi làm gì để phút giây này tôi chỉ có một mình. Người đàn bà sẽ làm gì khi chỉ có một mình?

Tôi đã quên rằng Kiên đang đợi tôi trong căn phòng ẩm.

Một người phụ nữ ngang qua tôi, khuôn mặt vêu vao u ám lút trong chiếc khăn mùi xoa nhỏ mà chị đã cố ý chít lên đầu, hai bắp chân to tướng hằn lên từng thớ thịt vì chị đang phải gồng mình kìm kẹp đạp xe qua con dốc. Đống củi được buộc một cách cầu thả sau lưng trực rớt xuống. Thay vì chạy đến đẩy giúp chị, tôi trân trân nhìn theo mãi. Đôi khi tôi vẫn thường như thế, hay quan sát và bất kỳ một hình ảnh gây xúc động nào cũng có thể khiến tôi bị ám ảnh.

Cuối cùng chị ta cũng vượt qua được con dốc. Tôi thở phào như trút đi một gánh nặng, một nỗi muộn phiền tự nhiên hơn cả những nỗi lo âu tích tụ

trong những ngày dài. Và hẳn nhiên nó dẫn tôi đến một sự liên tưởng đơn giản vô cùng rằng nếu tôi là chị, tôi sẽ không làm được điều đó.

"Em là một nhánh dây leo". Kiên thường bảo tôi thế.

Quay về khách sạn, tôi thấy Kiên đang làm bầm chửi rửa gì đó với người hướng dẫn viên du lịch, anh đang ảm ức vì suối cạn nước. Sáng nay đi dạo loanh quanh chụp ảnh, thác nước đâu không thấy, chỉ thấy vết đốt chân tôi tóe máu. Xót xa, Kiên tính chuyển địa điểm nhưng tôi than mệt. Tôi không ưa sự dịch chuyển từ nơi này đến nơi kia, có phải là như thế mà sáu năm qua tôi không thể rời bỏ Kiên mà đi. Cũng như tôi chỉ có thể yêu và níu lấy một người đàn ông cho riêng mình. Thụ động là bản chất của tôi hay tình tôi chung thủy.

Tôi cắt nghĩa hàng đêm khi chẳng còn khóc nổi cho tôi, vì tôi đã vượt qua cái địa hạt của chịu đựng và nhục nhã vì làm kẻ thứ ba trở trên, lì lợm đến nỗi chỉ còn biết cảm nhận tình yêu vô bờ bến của Kiên dành cho tôi mà thôi. Khi hàng đêm không cần viện đến một lý do nào với vợ, anh cứ ngang nhiên chạy xe, ngang nhiên gõ cửa phòng tôi, ôm tôi ngay sau khi tôi đưa tay mở cửa và thì thầm nói nhớ nhung tôi.

Sáu năm, một con số không dài nhưng chưa phải là quá ngắn. Nhưng thực sự là mỗi đêm ở bên Kiên, tôi luôn nghĩ đó là đêm cuối cùng.

Kiên đã đưa tôi đến chốn này, nhân kỷ niệm ngày anh tỏ tình với tôi mà không biết tôi đang rắp tâm rời xa anh. Một khi tôi đã bắt đầu hãi sợ những hoa hồng, những ly cà phê những điệu dàng êm ái mà tôi tận hưởng cùng Kiên. Khi mà tôi nhớ có hôm tôi gọi điện cho anh, nghe tiếng anh lẫn tiếng kêu gào của con anh và tiếng khóc thút thít của một người phụ nữ mà hẳn người đó phải là vợ anh qua đầu dây bên kia, tự nhiên tôi ngồi thụp xuống vì một cảm giác đau đớn không tả nổi. Nó giống như một triệu chứng lạ lùng oái oăm xâm nhập vào cơ thể khiến tôi rúng động, thừa thãi bao nhiêu khi tôi kịp nhận ra, nơi ấy mới là thế giới thực sự chiếm hữu người đàn ông tôi yêu.

Hoàn toàn chóng mặt.

Kiên nắm lấy tay tôi. Thật chặt. Anh mỉm cười. Nụ cười đắc thắng. Tôi nói với anh: "Cẩn thận rồi anh sẽ phải khóc bây giờ". Nhưng Kiên vẫn

cười. Anh mạnh mẽ bao trùm tôi bằng hai cánh tay rắn chắc, đùi anh áp chặt tôi, bầu không khí mê muội bao trùm lẫn lướt khiến tôi chẳng thể nào cưỡng được, chưa bao giờ tôi cưỡng nổi anh khi anh đưa lưỡi thật sâu vào miệng tôi. Tôi nói anh "Khoan đã". Nhưng Kiên không bao giờ trì hoãn, tôi thử vận may trong lúc anh lấy hai tay tự cởi áo cho mình tôi đã chạy ra khỏi giường. Kiên giương mắt nhìn tôi đứng sững, hốt hoảng mà không hiểu điều gì đang xảy ra. Anh tiến đến gần tôi: "Em sao vậy?" "Em, em..." Tôi lúng búng, tôi muốn nói rằng chúng ta thế là đủ rồi, cần phải chấm dứt ngay từ lúc này, ngay từ hôm nay thôi, rằng em phải đi khỏi anh, rằng em không muốn mình là tình nhân nữa...Nhưng tôi chẳng nói nên lời, hai tay chỉ biết úp lên mặt và chẳng cần phải chờ đợi lâu hơn vì Kiên đã ôm chặt tôi vào lòng.

"Em mệt sao? Em vừa lang thang nghịch ngợm ở đâu thế? Nói anh nghe xem nào?"

Tôi kể cho anh nghe về người phụ nữ chở củi, tôi bảo chị ta đã vượt qua được con dốc ấy với một sức mạnh phi thường. Kiên vỗ tay, anh bảo: "Chỉ cần cố gắng!"

Chỉ cần cố gắng, tôi sẽ làm được. Nhưng rốt cuộc tôi lại nằm gọn lòn trong lòng Kiên, như một trái bóng bay lơ lửng giữa bầu khí quyển đầy mê hoặc.

Kiên bắt đầu hôn tôi, lướt nhẹ môi lên ngực tôi, những thanh âm nơi anh run rẩy và chuyển động tứ phía, anh tác động vào thẳm sâu tôi, ngón tay anh mềm mại làm tôi muốn khóc. Một là sẽ thế này, sẽ tận hưởng nốt đi cái cảm giác đăm đõi yêu nhau vì thế nào cũng không còn cơ hội mà gặp lại (thật thế không?), hai là sẽ hét lên thật to rằng em yêu anh, yêu anh nhiều lắm, nhưng em phải đi bây giờ, cho dù anh thắng thốt, cho dù anh thấy em lạ lắm nhường nào.

Không cách nào giữ em được đâu.

Ba là...Kịp làm sao được, vì anh đã đi vào tôi mà hối thúc. Tôi luôn là một nhánh dây leo, ồ không, tôi không hề muốn thế, để rồi xem sau khi mọi thứ xong xuôi, tôi sẽ nói gì với anh. Tạm thời tôi sẽ là dây leo xinh đẹp

móng manh chỉ biết anh thôi chỉ có anh, từ anh, người đàn ông không bao giờ ly dị vợ. Nhưng ít phút nữa thôi, tôi sẽ...

Bóng đêm tựa như một nỗi buồn êm ái tĩnh lặng. Thế giới cuồng quay khi anh đưa lưỡi vào tai tôi thì thầm: "Em là của anh."

Ít phút sau, Kiên chìm vào giấc ngủ.

Tôi chỉ còn việc rón rén ra khỏi anh, biến mất không dấu vết. Tôi sẽ thực hiện đúng hoạch định của mình, đến một thành phố khác, sống và kết hôn với một người nào khác. Sẽ đoạn tuyệt muôn đời quá khứ. Tôi đang đi khỏi anh. Tôi thấy mình trên tay va li nặng trĩu, tôi thấy mình bước xuống bậc thềm giữa lúc cơn mưa cuối mùa thu trút xuống. Và gió nổi lên tưởng chừng cuốn trôi tôi. Tôi dần từng bước, từng bước một cho khỏi ngã vì lầy lội. Tôi băng qua con dốc hồi chiều người phụ nữ đạp xe chở củi ngang qua. Nước mắt tôi rơi lã chã không hay. Răng tôi va nhau cầm cập vì buốt lạnh. Xuyên thấu màn đêm mà đi, đi khỏi mê cung tình ái ấy, của người đàn ông ấy, quyết liệt dứt áo ra đi. Một lối đi nhỏ hiện ra cùng với thứ ánh sáng mơ hồ hắt ra từ một quả đồi trọc lốc, tôi ngã xuống nhưng vẫn kịp nhận ra, sau một hồi trốn chạy, tôi đã trở lại ngay chính khách sạn mà tôi và Kiên đã ở.

Quấn mình trong chiếc khăn ấm áp bước ra từ nhà tắm, Kiên đã tỉnh dậy, anh giang hai tay đón lấy tôi : "Lại đây nào em!" Tôi vội vàng siết chặt lấy anh.

"Anh vừa gặp ác mộng, anh mơ thấy em rời bỏ anh, em mất hút vào bóng tối, anh chạy mãi, chạy mãi mà không thể gọi em được. Anh sợ. Kìa, sao em lại khóc, sao em lại khóc thế? Tất cả chỉ là một cơn ác mộng thôi mà".

"Không chỉ là ác mộng đâu!" Tôi tức tưởi. "Em đã ra đi thật đấy, anh tin không. Nhưng sao thế anh, sao em lại trở lại thế này?"

Kiên nhìn tôi không chớp mắt. Buồn như chiếc lá mùa thu rũ mục và ẩm ướt, tôi từ từ quỳ xuống chân anh.

THẾ GIỚI KHÁC BIỆT

Đôi khi tôi ao ước được sống trong một thế giới khác biệt, tôi đọc được điều đó trong giấc mơ của mình khi tỉnh dậy bệnh đau nửa đầu bất chợt ghé thăm, tôi lơ mơ mãi một hồi lâu rồi theo thói quen với lấy điện thoại xem những kẻ nào đêm qua đã phá rối mình, những kẻ kiên nhẫn và ngu xuẩn có biết trước một giờ là tôi để chế độ báo đèn không cứ 2,3 giờ sáng nhắm tôi đi mà hành hạ.

Tôi mong thế giới tôi sống không có điện thoại di động, không có trẻ con và không ai cười cả. Hễ có mưòi đứa trẻ con thì có một đứa bị đánh chửi bị xúc phạm bị ngược đãi bị đẩy ra đường bởi rác, đánh giầy, bán vé số, đi ăn xin. Hễ người ta cười cợt với nhau thì một là cười đểu hai là xu nịnh lấy lòng. Vì thế nên tôi rất ít cười dù bị cho là khô khan lạnh nhạt. Tiếp nữa, tôi mong gì hơn là đừng có tình yêu.

Đã bao giờ có tình yêu chưa nhỉ?

Khoan nghĩ tiếp, tôi ngáp một cái rồi to đôn đống chần mần bùng nhùng vào một góc, tôi uống một ly nước lọc tinh khiết mà ai đó đã rót sẵn cho tôi ở đầu giường, tiện tay vắt vài giọt chanh chua chua dịu dịu và uống ực cái thấy mình sáng khoái lạ lùng. Tuy vậy tôi lại nghĩ thế giới tôi sống không cần có nước. Người ta không cần bơi, tôi vốn dốt nát bộ môn này dù điên cuồng tập hai năm ở trường và các bể bơi công cộng nhưng rốt cuộc cái tôi làm được không phải là bơi mà chỉ có thể gọi là nổi lênh bênh trên mặt nước và đến ngày thi tôi hèn hạ trốn chui trốn nhủi.

M gọi điện cho tôi, nói anh buồn, nếu em rảnh thì đến quán cà phê X gặp anh. Tôi sực nhớ hôm nay không phải là chủ nhật mà là thứ ba nhưng tôi lại được nghỉ học, vì vậy mà trạng thái tâm lý tôi y như ngày chủ nhật lười nhác co mình trong chăn đến tận chín giờ. Chưa bao giờ M bảo với tôi là em hãy đến gặp anh, M nghĩ tôi không bỏ qua hết mà dám đến với anh sao, khi suốt ngày trước bất kỳ lời đề nghị mời mọc hay thiết tha kêu gọi

nào anh đều cài vào ba chữ nếu - em - rảnh. Có nhất thiết phải nhạy cảm như thế không, khi mà anh biết tôi thích anh vô cùng, tôi có thể chát với anh mấy tiếng đồng hồ không biết chán dù chúng tôi không phải những kẻ rỗi hơi, à mà cũng không thể nói là con người của công việc. Vì những chuyện chúng tôi nói cùng nhau linh ta linh tinh dây cà ra dây muống. Khi mà trong mắt mọi người anh và tôi không đến nỗi nào. Nhưng chúng tôi lỡ tiếp diễn trò chát chít vô bổ này mất một tháng rồi và có thể sẽ còn tiếp diễn, nếu M còn cảm hứng.

Dù tôi khao khát gặp anh hơn là ngồi gõ bàn phím sừng tay. Vậy nên tôi lại mong thế giới tôi sống không nhất thiết phải có máy tính, internet...

Tiết mục ăn sáng khiến tôi phát ốm, tôi chán bún miến phở bánh cuốn xôi bánh bao tóm lại là không cần ăn mà người ta vẫn có thể tồn tại được không? Có chứ?! Tôi trệu trạo nhai ổ bánh mì mua vội gần ký túc xá và sực nhớ là mình cần phải trang điểm và tính toán xem mặc gì váy hay quần Jeans màu trắng hay hồng hay kẻ ca rô. Ô la la, tôi ước gì thế giới tôi sống người ta không phải mặc gì, dám không? Không biết, đã ước thì cứ ước thoải mái đi, mặc dù tôi thấy mặt mình đỏ bừng vì xấu hổ.

M đợi tôi ở trên gác hai, gần một tháng tôi không gặp lại anh. Nhìn tôi mặc áo len tím anh có thoáng bối rối khen tôi xinh xắn quá. Tôi liếc qua anh, nhắc nhở anh không cạo râu à và nhủ thầm một khi tôi xinh xắn như anh ca tụng thì anh đã không để tôi đợi chờ lâu đến thế. Tôi lại mong thế giới tôi sống không nhất thiết phải có những lời tỏ tình.

À mà hình như tôi toại nguyện rồi đấy, vì thi thoảng vẫn có người nhắn tin rủ rê tôi mà chẳng cần nói anh yêu em hay em có yêu anh không gì cả. Tôi sực tỉnh thì nhảy cẫng lên vì điều này. Nhưng trông M hôm nay cực kỳ căng thẳng.

"Em thích rừng hay núi ?" "Em thích biển". Hình như anh đã từng hỏi tôi câu đó. "Vậy hôm nào, nếu em rảnh, anh em mình đi biển chơi nhé". Tôi run rẩy chẳng hiểu vì sao, đầu óc tôi nghĩ ngay đến chuyện tôi và anh sẽ nắm tay nhau đi dạo trên bãi cát khi hoàng hôn buông xuống. Nhưng tại sao lại là anh em mình? Sao không phải là chúng mình. Tôi ước gì thế giới tôi

sống con người ta nghĩ sao nói vậy và cùng lắm là chấp nhận hậu quả thất bại và nhục nhã.

Tôi im thin thít. M ngồi đối diện tôi. Anh có lẽ không hiểu tôi đang nghĩ gì. Tôi muốn anh ôm, đơn giản chỉ có thế. Nhưng anh không nói, không làm gì cả. Anh chống cằm nhìn ra cửa sổ, nơi ấy mây trắng bay và trên cành cây xanh mượt có những con chim hót văng trời và vỗ cánh loạn xạ. Tôi cũng nhìn theo anh.

"Cô bé, em thấy thế giới này có đẹp không?" "Đẹp?" Tôi hờ hững. M nhìn sâu vào mắt tôi bảo: "Nhưng anh ước gì thế giới mà anh sống không có em".

Tôi giật nảy mình.

"Vì anh đã phải buồn vì em quá nhiều ngày, em giúp anh kết thúc nó đi nhé".

Suýt nữa thì tôi biến mất khỏi anh, ngay lập tức, nếu anh không kịp giữ tôi ở lại.

THIÊN ĐƯỜNG LẠNH LẼO

Cô ngồi cạnh anh, đầu trọc lốc nhăn thín như quả bưởi, mắt thâm quầng. "Hôm qua em mất ngủ phải không?" Anh cầm tay cô, xót xa nhìn những đường ven chi chít vết tiêm lỗ chỗ tím bầm máu thâm tụ lại. Cô mất ngủ vì cô bị đau. Anh biết rằng cô rất đau và thay vì chìm trong cơn mộng êm đềm, cô phải thao thức vật vã với những cơn đau ấy. Anh không tài nào hình dung ra được mức độ cơn đau ấy. Vì anh khỏe mạnh, hàng triệu tế bào trong cơ thể anh hoàn toàn khỏe mạnh. Anh không phải là cô.

Hai tháng nay anh ở đây, bất kỳ lúc nào anh rảnh. Trước đây thì không thể, trước đây khi nào thích thì anh đến tìm cô, không thích thì anh đi nhậu với đám ba thằng bạn thân hồi đại học, hoặc anh đi xa du hí chụp ảnh với một ai đó tự nguyện tìm kiếm rủ rê anh. Anh sống một đời sống đơn giản, tự do, như cái cách mà anh đến nhà trọ của cô lần thứ ba đã cởi khuy áo cô, chiếm hữu trọn vẹn cô trong khi chưa hề hé răng nói lời yêu cô.

Anh đã không bao giờ nói "anh yêu em". Dù cô xinh xắn, dịu dàng, tận tụy nấu rất ngon những món ăn anh yêu thích. Có nhiều người đàn ông vây quanh cô, anh biết điều đó. Nhưng cô chỉ chờ đợi anh.

Anh tận hưởng cuộc sống như trong thiên đường. Anh đôi khi nói với cô rằng cuộc sống là một thiên đường.

Nhưng hôm nay, anh lại ở đây, một nơi không phải thiên đường, hoặc nếu có, thì nó vô chừng lạnh lẽo.

Lúc đầu, anh thường nhìn ngắm xung quanh. Anh nhìn những người giống như cô, đơn giản vì tò mò, họ cùng chung một hoàn cảnh, anh phát hiện ra một thế giới khác biệt, xa lạ với thế giới anh và bạn bè anh sống. Thế giới của những người cận kề cái chết. Họ có buồn, nhưng đó lại là nỗi buồn ẩn giấu, hoặc họ đã đi đến tận cùng của bất hạnh, nên họ chấp nhận và bình thản. Họ cười với anh, đùa giỡn với cô và nói chuyện phiếm. Người

thân của họ cũng vậy, dù anh biết, có người đã thường phải chạy ra hành lang chùi nước mắt.

Anh không khóc, có phải vì anh không yêu cô nhiều đến thế? Anh chẳng tài nào cắt nghĩa, hoặc anh không kịp cắt nghĩa. Mỗi ngày anh chỉ biết hỏi cô thích ăn món gì, đọc sách gì để anh mang qua. Cô đang phải đối mặt với một đợt chữa bệnh bằng hóa trị mới, nếu thành công, lượng bạch cầu trong cơ thể cô sẽ giảm, nếu thất bại, có thể cô sẽ phải điều trị bằng cách khác. Anh biết, còn một cách là ghép tủy.

Bắt đầu là những cơn sốt nhẹ.

Cô hay bị sốt, thi thoảng lả đi trên tay anh. Đôi khi cô rét run cầm cập, mồ hôi vã ra như tắm nhưng chưa bao giờ cô nghiêm trọng hóa vấn đề. Cô thường nói với anh "Tất cả sẽ ổn, em chỉ ốm vặt thôi mà". Cô thường xuyên làm bạn với những viên thuốc cảm. Và anh, có giàu trí tưởng tượng đến đâu, cũng không nghĩ đến có một đêm, người hàng xóm tốt bụng của cô gọi điện đến nói anh cần phải có mặt, rằng sự việc trở nên cực kỳ nghiêm trọng, và khi anh túc trực hàng tuần ở bệnh viện để chờ đợi kết quả chính xác về bệnh tình của cô, anh vẫn không dám thừa nhận là cô bị ung thư và việc phát hiện này trở nên hơi muộn.

Lần đầu tiên, anh vác trên vai những gánh nặng quá tải. Dù anh đang là giám đốc chiến lược của một công ty quảng cáo lớn.

Cũng lần đầu tiên, anh dẫn vật ghê gớm vì làm tổn thương cô và những người thân của cô, khi anh thông báo cho họ biết một sự thật.

Để cứu vãn.

Anh lên mạng hàng ngày, sục sạo tìm kiếm thông tin và chơi với khi nghe ai đó lắc đầu khi nói đến căn bệnh của cô. Anh sa vào trạng thái trống rỗng hơn là cô độc khi anh ngồi một mình lại trong công ty cuối giờ làm, suy ngẫm, tự hỏi rằng mọi cái sẽ trôi về đâu và anh phải làm thế nào. Vì cô liên quan anh. Đúng, nếu cô không hề liên quan anh. Anh đã chẳng trở nên như vậy.. Rồi anh bừng tỉnh, cuống cuồng chạy đến bệnh viện nhìn cô, chạm vào cô, biết rằng cô đang hiện hữu anh mới an tâm. Anh chưa định thần nổi việc một người có thể biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời mình ra sao. Bởi thế, anh bắt đầu sống một cuộc sống đầy tâm trạng.

"Anh nói gì với em đi". Cô lay khẽ anh. Nói, nói gì đây. Anh không phải người hài hước, mà nếu có thì anh cũng không thể vui hơn cùng cô. Anh khó che giấu cảm xúc, chỉ đơn giản là anh không thích bộc lộ. "Thôi, em nằm nghỉ đi, em sẽ mệt nếu ngồi nhiều". Anh đỡ cô nằm xuống. Cô ngoan ngoãn nghe theo. Cô luôn hưởng ứng anh. Mẹ cô đang trò chuyện với mấy người nhà của bệnh nhân khác. Họ đang nói về anh. Họ khen mẹ cô có con rể tương lai tốt bụng. Đợi cô thêm thiệp ngủ, anh đi ra ngoài đốt thuốc. Lạ chúa, anh tốt bụng thật sao. Nếu họ biết thời gian quen cô anh vẫn hẹn hò với những người con gái khác, nếu họ biết anh vẫn say khướt ở các quán bar đến tận khuya và chỉ cô mới là người chịu đi tìm kiếm anh, đưa anh về không một lời trách cứ, nếu họ biết anh từng bỏ mặc cô hàng tháng trời và khi quay trở lại, chỉ cần một câu xin lỗi là cô bỏ qua cho anh.

Cô đã yêu anh bằng một tình yêu không gì diễn tả được. Đôi khi cô còn làm thơ tặng anh. Anh coi đó là hiển nhiên, cũng như bố mẹ anh đã dành cho anh thứ tình cảm vô bờ trước đó.

Không ai biết, không một ai...

Ra viện sau một tháng điều trị, cô có một thời gian để dưỡng sức chờ đợt hóa trị tiếp theo. Dù các bác sỹ dặn dò kỹ lưỡng nhưng cô vẫn thường xuyên gặp anh. Cô của anh ngày càng trở nên bé nhỏ, gầy gò, trên đầu buộc một chiếc khăn hoa xanh da trời. Ở bên anh, cô hát suốt ngày. Thi thoảng cô nói anh hãy ôm lấy cô thật chặt vào, rằng cô thích cảm giác ấy.

Anh đã ôm cô thật chặt, và hôn cô.

Nhưng anh chưa nói yêu cô. Cô mong chờ điều đó biết bao nhiêu.

"Anh từng nói với em, cuộc sống là một thiên đường. Em cũng nghĩ như thế". Cô chủ động hơn với anh, khi cô cảm thấy khỏe nhất. Anh hôn cô bằng xúc cảm khó tả, không thể tách biệt nổi nhau một lúc rất lâu nòng nài điên dại. Đôi khi bờ môi anh nhấm những giọt mặn trên cổ cô.

Anh không dám tin đó lại là nước mắt.

Cô vẫn còn có thể coi cuộc sống là thiên đường nữa hay sao?

Tình yêu là điều gần gũi. Cảm giác đạt được cuối cùng của anh từ phía cô, đó là sự hiển dương không chút ngại ngần. Dù anh biết cô là người nhút nhát. Thi thoảng, anh liêu lĩnh chở cô đi lòng vòng những con đường nhiều

lá cây xung quanh thành phố mà hãi sợ những cơn mưa bất chợt có thể làm ướt cô. Cô giơ tay đếm lá vàng rơi lả tả và cười, cô nói cô hạnh phúc biết bao vì đang tận hưởng cùng anh những khoảnh khắc này.

Nhưng có một lần duy nhất, cô nói: "Anh đừng xuất hiện nữa. Có được không? Em xin anh đấy".

Một lần duy nhất, cô mặc cảm vì thân phận của mình. Nhưng anh coi đó là cơn buồn vô cớ và sẽ nhanh chóng tan thôi. Dù cô đã thôi không nhắc đến sự vĩnh cửu.

Đó cũng là ngày cô nhập viện trở lại. Đúng lúc anh phải đi công tác một tuần.

Anh gọi điện hàng ngày cho cô, hoặc mẹ cô, tuy không nói được nhiều. Vì anh luôn là người lắng nghe. Chưa bao giờ anh nghe cô khóc, từ ngày quen cô, chưa bao giờ anh phải nhìn cô trong trạng thái ấy. Cô bắt anh kể chuyện thật nhiều, và cô nói cô nhớ anh.

Nhiều khi, có lẽ vì quá đau, cô không nói nổi một câu rằng em nhớ anh. Khi ấy anh cảm thấy bàn tay mình lạnh buốt, chiếc điện thoại trơn tuột rớt xuống. Bắt đầu cảm thấy cô là duy nhất trong anh. Tồi tệ chưa, khi cô mang bệnh, anh mới thấy, mình không thể thiếu...

Cần phải làm cho cô sống như một người bình thường.

Cần phải cho cô biết, cô phải sống vì anh cần cô biết bao. Vì hơn bao giờ, anh quan tâm cô.

Từ sân bay trở về, anh check lại tất cả số tiền mà anh tiết kiệm được trong tài khoản. Anh sẽ đưa cho mẹ cô số tiền này. Anh và bà sẽ quyết định phải làm một cái gì đó. Một cái gì, nhất định là như thế.

Ghé mua một bó hồng đỏ, chưa bao giờ anh tặng cho cô hoa, nhưng hôm nay anh sẽ tặng cho cô. Anh sẽ nói với cô rằng anh yêu cô biết mấy. Rằng anh không trì hoãn thêm nữa. Anh sẽ cùng cô chiến đấu với căn bệnh quái ác này. Vì chính cô chứ không phải ai khác đã đánh thức vỏ bọc lạnh lùng cứng cáp bên ngoài của anh mà ẩn chứa bên trong là một trái tim sâu sắc.

Một khi anh đã yêu.

Anh cần phải nói.

Một bậc, hai bậc, ba bậc. Không kìm chế nổi, anh gọi điện cho cô ở bậc thang cuối cùng, dù chỉ mấy mét nữa thôi, anh sẽ đến được giường bệnh của cô. Những hồi chuông dài không ai nghe máy. Có lẽ cô đang tiêm thuốc. Anh đi như chạy vào căn phòng quen thuộc và đông đúc. Nhưng ai đó, một bệnh nhân nào đó đã nằm trên giường của cô. Từ bao giờ. Một người quen nhìn anh lắc đầu. Đúng lúc đó, mẹ cô bước đến.

Mẹ cô nhìn anh, bà không nói gì.

Trong một giây anh không nhận ra mình đang ở đâu. Anh chỉ thấy thân thể mình nhẹ bẫng, vì cái lắc đầu thứ hai của mẹ cô. Mắt bà khô cong nhìn anh xuyên thấu, dường như bà không thể nói, dù miệng mấp máy và hai bàn tay gân guốc giơ lên thật cao. Không có một cử chỉ nào có thể tuyệt vọng hơn thế.

Bất kỳ lúc nào, một bệnh nhân ung thư máu cũng có thể ra đi, chỉ vì một cơn sốt ghé thăm. Mà cô thì yếu ớt nhường kia. Sao anh không nghĩ ra? Sao anh không chịu nghĩ ra? Sao anh không...?

"Hôm qua con bé vẫn còn tỉnh táo, nhưng nó không thể nói, nên nó viết cho cậu. Tôi tìm thấy tờ giấy này trong túi áo của nó".

Anh ngồi trên ghế đá trong khuôn viên bệnh viện, giữa một ngày mùa đông bi thảm đầy gió và đọc những hàng chữ cô viết:

"Khi bố em bỏ mẹ con em mà đi, em không tin là có tình yêu. Nhưng khi em gặp anh, nhìn thấy anh, lắng nghe anh, em tin tình yêu là có thật. Em biết, anh không yêu em. Nhưng em vẫn đánh lừa em mãi, duy nhất một lần này, em dối trá em bằng sự thương hại của anh. Thực lòng em không thoát nổi cơn đau hàng ngày, em ngậm chặt nó vào tim em, người ta đang mài mòn đục ruỗng em đây. Nhưng em muốn thế, em muốn thế cơ, vì chỉ khi em ở trong tình trạng thảm hại này, em mới được bên anh trọn vẹn..."

Anh ngưng lại trong năm phút và đọc tiếp:

"Cảm giác thiếu vắng anh khiến em không chịu nổi. Nó giằng xé em gấp trăm lần những tế bào ung thư mới sinh sôi. Anh biết không, mỗi một con người sinh ra đều để dành cho một người nào đó. Giữa thế giới mênh mông, em đã tìm thấy anh, nhưng làm cách nào để có được anh đây khi mà thậm chí ngay cả cái chết bất ngờ của em, nếu có, cũng không khiến anh

thuộc về em thực sự. Nên em cần phải sống, để thấy anh âu yếm em hơn, và biết đâu đấy, một ngày nào đó em sẽ được nghe anh nói với em, rằng anh yêu em. Anh có yêu em không? Có yêu em không? Yêu em không?.

"Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...." Chàng trai ghé vào tai cô gái, nước mắt đầm đìa, trước khi người ta mang cô ấy đi khỏi anh vĩnh viễn, đến một thiên đường xa xôi không với nổi. Trên tay anh, những bông hồng héo rũ.

Đó là ngày 19 tháng 12. Mãi mãi về sau, anh đã không bao giờ nói "anh yêu em" với bất kỳ một cô gái nào khác nữa!

THIÊN BÌNH

Mùa thu đến sớm hơn khi những giọt mưa buồn bã rỏ xuống chân và từng chiếc lá khô trở nên mục nát, tôi thường đi dạo loanh quanh khu vườn một mình ngắm những bông hoa trắng ngần nở tung, thoảng một mùi dịu mát tinh khôi. Tôi đã nghĩ rằng mình thật lãng mạn trong giây phút thế này.

Sau đó máy tính mở sẵn và tôi vào phòng checkmail, tôi đọc mail của Thiên Bình trong tiếng nhạc Chopin êm ái đầy hoài niệm.

"Anh thân yêu, em mong anh khỏe mạnh và nhớ em hàng ngày. Đêm qua lạnh quá nhưng em mất ngủ, em hy vọng anh hiểu lý do tại sao. Nếu anh nhận ra em nhớ anh nhường nào và em thật hạnh phúc vì nói ra điều đó..."

Tôi reply lại vài dòng vội vã: *"Baby, anh cũng mong em khỏe mạnh và nhớ anh. Đã là ngày thứ hai mươi chín anh được quen em, cầu xin em cho anh số phone của em. Anh muốn nghe em, muốn gọi cho em và muốn dành cho em nhiều hơn thế..."*

Một cuộc họp quan trọng đang chờ tôi ở công ty kèm theo vài cuộc hẹn với Lan cùng vài người bạn cũ. Cuộc sống đôi khi đã cuốn trôi tôi theo nhịp chảy cuồn cuộn quay của nó. Nếu không có Thiên Bình, tôi ví mình chẳng khác gì chiếc lá bay trong cơn giông gió.

Nhưng em đã níu tôi lại, dù chỉ một chút yên ả và lãng động, bằng sự dịu dàng ân cần của em, từng ngày, từng đêm. Dù tôi chưa bao giờ gặp em. Em là người duy nhất tôi quen qua mạng. Tình trên nét, tôi đời nào tin, thậm chí còn nực cười. Nhưng từ lúc tôi cảm thấy mình nhớ điên dại Thiên Bình đến mức đêm nào tôi cũng để nick sáng đèn đợi em và một ngày tôi mở hộp thư ba lần thì quả là điều kỳ diệu.

Cuộc họp kết thúc nhanh chóng hơn và ngay lập tức tôi nhận tin nhắn của Lan. "Em muốn đi ăn trưa với anh." Tôi nhắn lại là rất vui lòng. Lan đợi tôi ở tầng một, nàng muốn đi ăn buphphet. Dĩ nhiên tôi không từ chối.

Lan mặc váy ngắn, tóc uốn từng lọn lá lơi quyến rũ nhưng tôi thầm liên tưởng đến Thiên Bình, em sẽ khác cô gái đang ngồi cạnh tôi đây, sẽ mặc váy dài và để tóc thẳng. Chắc chắn là như vậy.

"Cuối tuần này anh rảnh chứ?" "Anh không biết." Tôi kịp nhớ mình cần phải chat với Thiên Bình vì em rảnh nhất vào ngày nghỉ. Lan đặt mạnh ly cocktail xuống bàn dẫn dỗi, nàng im lặng. Tôi phát hoảng vì nàng sẽ khóc. Lan rất mau nước mắt. "Có việc gì nào, nói cho anh biết." Lan quay đi. Tôi nhìn quanh. Ai đó là người quen, hoặc một vài nhân viên đối tác sẽ nhận ra tôi trong tình huống khó xử này. Tôi gọi người phục vụ tính tiền rồi kéo tay Lan ra khỏi nhà hàng.

Chúng tôi không nói gì thêm. Tôi lái xe về hướng công ty Lan. Tôi chưa bao giờ nói tôi yêu nàng, cũng như tôi chưa bao giờ nói câu "Anh yêu em" với một ai, dĩ nhiên trong một vài trường hợp không nhất thiết phải nói bằng lời, nhưng ít nhất thì nàng cũng không thể trách tôi thêm được.

Đã lâu tôi không gần gũi nàng. Khi tôi bắt đầu nhận ra mình có cảm tình với nàng cũng là khi tôi nhận ra nàng không phải là người thích hợp sẽ gắn bó suốt đời với tôi. Dường như Lan cũng chấp nhận điều đó. Vì chưa bao giờ nàng nói đến chuyện đám cưới. Tuy nhiên, tôi cứ nghĩ nếu Lan không kiêu hãnh đến thế, có khi nàng đã ràng buộc được tôi. Vì tôi biết tôi là người đặt nặng trách nhiệm cũng như sự ra đi quá sớm của mẹ làm cho tôi luôn dạt dào tình thương, sự cảm thông đặc biệt với phụ nữ. Tôi chưa bao giờ trách cứ Lan, bất kỳ điều gì.

Điều tôi cảm động là Lan luôn có mặt kịp thời khi tôi cần nàng, tôi gọi nàng, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự yên bình khi ở bên nàng. Tôi không biết mình cần gì hơn, hay nàng đã chẳng đủ sự tinh tế khi ở bên tôi, để thấu hiểu tôi.

Lan bước xuống xe, nàng quay đi vội vã. Tôi gọi tên nhưng nàng đi thẳng. Có lẽ nàng giận dữ. Cơn buồn ngủ xâm chiếm, tôi phóng nhanh về nhà, lên giường, nhưng tôi nhắm mắt mãi mà không ngủ nổi. Tôi nhớ Thiên Bình, một nỗi nhớ cuồng dại không cắt nghĩa nổi, tôi muốn gặp em. Người con gái tôi chưa từng gặp mặt. Tôi lên mạng và không ngờ nick của em đang sáng.

.....

- Em!

- Em đây!

- Thật buồn vì em đã giấu anh. Anh cảm thấy bất an hàng ngày vì chưa gặp em, nghe tiếng em.

- Em chỉ muốn anh vui...

- Vậy thì hãy cho anh được nghe giọng nói của em. Đi em...

- Anh ăn trưa rồi phải không?

- Sao em biết?

- Em nhìn thấy anh đi với người ta...

- Em nhìn thấy anh? Nghĩa là em theo dõi anh?...

- Em xin lỗi, em đã thấy anh, anh thật đẹp và mạnh mẽ trong mắt em...

....

Tôi rời khỏi mạng ngay lập tức vì cảm thấy mình bị xúc phạm. Thế là Thiên Bình đã biết tôi, đơn giản vì tôi không giấu em về mình tôi là ai, một người đàn ông ba mươi một tuổi độc thân, trưởng phòng nhân sự của một công ty truyền thông kèm theo địa chỉ cụ thể. Còn em thì sao, một cô gái hiền dịu với những sở thích cực kỳ nữ tính, làm phiên dịch của một công ty du lịch nào đó (?), không địa chỉ, không số điện thoại, không gì hết. Em là ai chứ mà tôi phải bận tâm. Bấy lâu nay, không hơn không kém, tôi chỉ là một thằng ngốc trong mắt em mà thôi. Hoặc tôi là trò đùa ngu xuẩn mà em bày ra.

Tôi những muốn vo tròn hai mươi chín ngày quen em lại và ném vào quá khứ đầy bụi của tôi. Ngay lập tức. Tôi đặt vé đi Nha Trang.

Lần đầu tiên, tôi nhận ra đôi khi người ta phải biến mình thành người mất trí. Sự lãng quên thật hữu ích. Ví dụ như lúc này.

Tôi tắm biển, xông hơi, đi bar, quen một vài cô gái thú vị nhưng không ngủ cùng. Đêm xuống tôi rời khỏi khách sạn, một mình nằm dài đốt thuốc trên bãi cát, ngửa cổ ngắm những vì sao giăng mắc toả sáng trên trời. Tôi đã quên em chưa, một vì sao mang tên Thiên Bình đang dần vụt tắt trong trái tim tôi? Những giọt nước mắt ấm áp tràn ra nơi khoé mi. Tôi nhớ,

em từng hỏi tôi, anh đã từng khóc bao giờ chưa. Tôi chưa kịp trả lời em, rằng tôi đã từng khóc vì mẹ, như hôm nay tôi đang khóc vì em. Sao người ta có thể đến với nhau trong một khoảnh khắc thật ngắn ngủi nhưng lại mang cho nhau nỗi đau vô hạn và sự cô đơn xuyên thấu trái tim thế này.

Thiên Bình, em là ai? Tôi làm thế nào để tìm em giữa thế giới mênh mông rộng lớn này.

Tôi trở về thành phố của mình, mang theo một tâm hồn trống rỗng. Điện thoại tôi chứa đầy những tin nhắn của Lan. Nhưng tôi không gọi nàng ra sân bay đón. Tôi gọi taxi về thẳng công ty.

Không tìm chế và cũng chẳng cần tìm chế nữa, tôi mở hộp mail.

Mười bức mail đang đợi tôi. Thiên Bình.

Tôi đọc ngay bức mail mới nhất.

"Anh thân yêu, em xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi anh. Nếu vì em mà anh phải buồn rầu. Đó mãi mãi là điều xảy ra ngoài ý muốn của em. Em ước gì anh hiểu được, em ước gì anh nhận ra em.

Sự im lặng của anh khiến em đau đớn.

Nhưng nụ cười của anh, khi em nhìn thấy ban trưa thật rạng rỡ. Liệu nó có dành cho em không? Nếu anh biết em là ai?

Anh đừng im lặng cùng em nữa, phải chăng anh đã quên em thực sự. Em không tin anh có thể quên em nhanh thế, anh không phải là người dễ dàng quên lãng. Anh có tin không, em đã, em đã yêu, yêu anh.

Yêu anh trong vô vọng!

Xin nhắn lại cho em, rằng anh cần gì từ em. Em sẽ làm theo ý anh."

Tôi không suy tính gõ một dòng: "6 giờ chiều mai, thứ bảy, anh đợi em ở Line. Không có lần thứ hai. Mong em đúng hẹn."

Tôi đứng mãi bên cửa sổ từ bốn giờ, lại mưa, những cơn mưa tháng Chín ảo não. Mùi cây cỏ mùi hoa xen lẫn mùi đất uế oải nồng nàn dâng lên dìu dịu trong căn phòng nhỏ. Tôi chỉ thật lòng khi tôi cảm thấy thế này, rằng tôi đang cô đơn tha thiết nhớ, nhớ em, mong em biết mấy. Nếu hạnh phúc chỉ là những gì xung quanh diễn ra thì giản đơn biết mấy. Nhưng không, hạnh phúc đôi khi thật vời xa, khó nắm bắt. Hạnh phúc còn giống như ma trời.

Tôi lái xe đến quán cà phê đã hẹn với Thiên Bình. Phát điên vì hồi hộp. Mưa mỗi lúc một to. Tôi chọn cái bàn gần cửa sổ nhất để có thể nhìn ra phố và nhận ra em. Linh cảm tôi nghĩ em sẽ đến. Mưa lớn thế này, em sẽ ướt và lạnh. Tôi lo lắng cho em nhường nào, trong lòng tôi chột nhói lên bao câu hỏi. Biết đâu em không thể đi, biết đâu em không đủ tự tin về nhan sắc để gặp tôi. Biết đâu đấy. Nhưng tôi đâu phải người coi trọng ngoại hình như thế. Và em cũng đâu phải người dối trá.

Hãy sẵn sàng tin nhau một lần xem sao?

Tôi cúi đầu, khuấy muống trong ly cà phê cho sủi bọt, ngừng lại trong năm giây, một bóng người tiến đến bên tôi. Tôi ngẩng đầu, ngược mắt nhìn lên, một chàng trai trắng trẻo, cao ráo, mặc áo sơ mi xanh da trời ướt đẫm với đôi mắt u buồn sừng sững trước mắt nhìn tôi chậm rãi : "Em là Thiên Bình".

o o o

Tôi đưa Lan ra ngoại thành. Nàng cười khúc khích. Quá lâu nàng mới được vui đến thế. Nàng kéo lọn tóc dài rồi quấn quanh cổ tôi. Gió mùa thu mát dịu trườn qua vai. "Ngoan nào, để anh đi cho an toàn". Tôi gõ đầu Lan. Nàng nhăn mũi rồi lục túi xách lấy ra một tờ báo. "Anh ơi. Sợ quá! Lại một vụ tự tử nữa này. *Khoảng 7 giờ chiều tối qua, trước quán cà phê Line, một người thanh niên đã lao đầu vào xe buýt và chết ngay tại chỗ...*"

o o o

- Thiên Bình, tôi rất tiếc, tôi không ghét em nhưng tôi không thể ở bên em thêm nữa ...

.....

- Tôi không muốn em buồn...Nhưng tôi thực sự không thích hợp với em. Mong em hạnh phúc.

.....

- Tạm biệt!

NGƯỜI TÌNH

Người tình của tôi là nỗi buồn lớn nhất cuộc đời tôi...

Tôi nghĩ thế, và cứ triền miên trong cảm giác u ám ấy mãi thế, ngay cả khi anh sát tôi thế này. Trong năm giây đầu tiên tôi mở to mắt ngửi ngửi mùi vị nồng nàn ấm ướt trên cánh môi anh, và năm giây sau ngay lập tức mắt tôi sụp xuống khi anh và tôi quyết định trao nhau một nụ hôn kiểu Pháp như anh nói: Đó là sự yêu của lưỡi. Tôi vốn là một kẻ biếng lười, ngoài việc phải ngồi vào bàn viết hàng đêm, vật vã cùng câu chữ, tôi không làm nổi một việc gì tử tế cho ra hồn. Nữa là đáp lại một hôn quá dài quá sâu thế này.

Hết sức tham lam là việc đó chưa bao giờ ngưng. Nữa! Nữa! Tôi từ một kẻ mỗi một dần dần chuyển sang trạng thái háo hức chưa từng có.

Giữa một căn phòng lãng mạn không chê vào đâu được cùng với vòng tay siết chặt của người đàn ông tôi yêu.

Và anh, không ngớt gọi tôi là "người tình bé bỏng", khi anh biết thừa tôi rắp tâm muốn làm vợ anh.

Tại sao, giữa hai người độc thân yêu nhau, vẫn có thể coi nhau là người tình.

Đôi khi tôi nằm úp mặt xuống gối, miên man trong dòng suy nghĩ vô định, run lên vì hồi hộp đợi chờ những ngón tay anh vuốt nhẹ sống lưng tôi, anh làm thật khẽ và nói tôi hãy tận hưởng cảm giác này đi đừng lo âu gì cả, rằng anh chỉ có duy nhất một mình tôi mà thôi.

Thi thoảng anh nhắc đến danh từ vợ mà tôi luôn cố tình viết hoa trong tâm trí. Người đàn bà sẽ sống chung với anh sau này, một người sẽ phải, nhất thiết phải mập mạp hông to ngực nở tóc dài nấu ăn ngon biết lắng nghe, chịu đựng, sinh cho anh thật nhiều con. Người mà tôi không thấy hình ảnh mình trong đó. Dĩ nhiên không phải trong lúc âu yếm thế này vì

tôi sẽ một là nổi điên hai là cụt hứng, mặt xỉ xuống, mặc lại tất cả những thứ đồ anh đã cởi bỏ lên người rồi đi khỏi anh, biến mất, ngay lập tức.

Nhưng tôi đã chưa bao giờ tắt điện thoại được quá một ngày. Và cũng không thể từ chối anh quá một đêm, trừ phi anh ở một nơi rất xa. Vì công việc anh thường xuyên phải xa tôi. Khi anh ở xa tôi thường ẩn mình trong bóng đêm u ám, uống thật nhiều cà phê đen, nghĩ đến và dần vật sự mê muội của mình, yếu đuối là khởi thủy của sự mê muội. Hay tâm hồn tôi bị anh chiếm lĩnh. Dù anh không phải mối tình đầu tiên, mối tình thứ hai và kế tiếp của tôi. Nhưng tôi tin anh là cuối cùng. Vì sau anh chẳng thấy ai còn là hấp dẫn, ngay cả khi vì quá nhớ anh, tôi đi bar chơi rất khuya và suýt nữa thì chịu cho một chàng trai hai mươi tuổi ghé sát tai khen tôi quyến rũ và âu yếm hôn tôi.

Chung thủy.

Tự giác và rành mạch.

Anh cũng khẳng định điều đó với tôi, anh chứng minh bằng việc mua hoa tặng tôi bất kỳ lúc nào, viết mail hàng ngày cho tôi, đưa tôi cùng anh đến trường quay để mà nhìn anh chỉ đạo hò hét, có khi lại quắp tôi lên máy bay vào Sài Gòn tặng tôi vào khách sạn và dành cho tôi tất cả thời gian có thể, nghĩa là bên nhau từ 7 giờ tối đến 7 giờ sáng hôm sau. Tôi không thích xem phim Việt Nam đồng nghĩa với việc phim anh làm tôi không bao giờ xem. Nhưng ngược lại, anh luôn chăm chú đọc truyện tôi viết hàng ngày và thậm chí còn khen tôi giỏi quá.

Anh đã níu giữ tôi bằng những khoảnh khắc như thế, và tôi bắt đầu nhận ra tôi yêu anh vì những khoảnh khắc anh dành cho tôi, chứ không vì gì cả. Không phải vì anh cao to hiền hậu, không phải vì anh hay xuất hiện trên ti vi và cũng không phải một tháng anh xuất hiện trên báo ba lần với những câu trả lời phỏng vấn nhạt tẻ.

Tôi thuộc về anh nhất khi anh chẳng còn gì để giấu tôi hơn, khi anh gối đầu tôi như đứa trẻ hay làm nũng, khi tôi mân mê tai anh, thì thoảng lại thối khê và cả hai cùng bật cười sung sướng, khi anh bảo tôi đừng bao giờ xa lánh anh.

Khi anh chưa bao giờ nặng lời với tôi.

Nhưng anh luôn gọi tôi là người tình.

Vuốt ve hết sống lưng bằng sự cần mẫn hiếm có, anh chuyển tư thế nằm úp vào tôi, vòng tay rắn chắc bất ngờ riết mạnh lấy, khiến tôi lọt thỏm. Đôi khi tôi buồn ngủ một cách ghê gớm bởi sự dịu dàng ấy. Và khi tỉnh giấc trong vòng tay anh, tôi tự hỏi: Giây phút này liệu có là mãi mãi ?

Tôi yêu sự vĩnh cửu, nhất là trong những sớm ban mai.

Có hay không?

Không. Tôi biết là không. Từ phía anh. Nên tôi có thể vô cùng bực bội nhào người khỏi vòng tay anh, vào nhà tắm soi mình trong gương, trát lên người thật nhiều sữa cho sức nức lên, rồi kỳ cọ cho làn da ửng đỏ, rồi đi ra, nhìn anh nước mắt đầm đìa.

Vì tôi không thể hỏi: "Sao không coi em là người yêu, là vợ của anh? Vì sao anh không muốn thế?"

Mặc kệ anh cống quít dỡ dành. Mặc kệ anh không thể nào hiểu nổi cô gái cực kỳ đồng bóng trước mặt.

"Mai vào Sài Gòn với anh nhé". "Không!" Tôi bắt đầu tập nói không với anh. Nhưng suýt nữa, chỉ một giây thôi thế nào tôi cũng nói "Có". "Đúng, anh quên là em đang bận viết tiểu thuyết". "Tiểu thuyết, lúc nào cũng tiểu thuyết, em chán, em mệt lắm rồi, em chỉ thích anh thôi!" Suýt nữa, suýt nữa thì tôi...

Nhưng tôi im lặng, chẳng thể nào mừng tượng nổi cảm giác phải thiếu vắng anh trong những ngày sắp tới thế nào. Sẽ có một tháng nữa một tháng nữa một tháng nữa anh rời khỏi tôi và sống trong thế giới của anh. Không có tôi ở bên, anh sẽ ra sao với nỗi u uất vì cô đơn, anh như một đứa bé mồ côi trong trẻo yếu ớt và tội nghiệp khi ở gần bên tôi. Và anh cần tôi, tôi biết anh cần tôi khi sợi chỉ tâm hồn tôi và sợi chỉ tâm hồn anh gắn kết lại ở một điểm nút nào đó không tài nào gỡ nổi và cũng không muốn gỡ. Nhưng rời khỏi điểm nút ấy, anh sẽ trở lại bình thường, sống một cuộc sống bình thường như anh muốn, làm việc và thực hiện hàng loạt những dự tính mà anh chắc chắn phải thành công, những dự tính xa lạ với tôi những lại gần với anh, một giải thưởng điện ảnh nào đó cho bộ sưu tập huy chương của anh thêm long trọng.

Một khi anh vẫn xa được tôi. Thì đêm này là đêm thăm sâu mê muội nhất, tôi và anh tận cùng thuộc về nhau.

Rồi tạm biệt.

Tôi không quên kiếng chân vít cổ anh xuống mà hôn, đôi khi lạ lùng thấy anh đỏ mặt, bối rối gỡ tôi ra nhưng khi tôi quay đi anh lại cuống quýt áp mặt vào gáy tôi. Đúng vào khoảnh khắc ấy, tôi mới nhận ra lý do tôi không thể rung động trước một ai khác ngoài anh.

Tôi bật khóc, khi anh ghì lấy tôi mà nói: "Vợ anh sẽ là người chịu đựng giỏi hơn em".

Em không muốn mình chỉ là người tình.

Ước gì tôi nói ra được điều đó.

Nhưng tôi chỉ biết đưa tay chùi nước mắt, lấy túi xách khoác lên vai và bước qua cửa phòng anh.

Đó là một ngày tháng Chín. Thường thì anh sẽ gọi với theo, nếu không kịp anh sẽ gọi điện nhắn tin, sẽ viết mail và gửi điện hoa, sẽ nhờ ai đó mang về Hà Nội cho tôi những đồ vật nhỏ xinh anh mua ở bất kỳ nơi nào anh ghé chân đến. Và thường thì tôi luôn chấp nhận anh và tỏ ra hân hoan cực độ.

Hoặc anh không cần tôi đến mức...

Hoặc anh cũng nghĩ rằng, tôi sẽ lấy một người đàn ông khác anh. Một viên chức mẫn cán hàng ngày comple đóng bộ sạch sẽ chẵn chu đi làm và về nhà đúng giờ đúng giấc, hay một tay buôn bán xảo trá nhưng thật cứng chiu và sẵn sàng làm theo ý thích của tôi?

Nên tôi lại bắt đầu uống rất nhiều cà phê, mặc kệ da mặt nổi đầy mụn, mắt thâm quầng, người gầy rộc. Tập trung suy nghĩ vào anh bằng trạng thái tỉnh táo nhất.

Tôi nhận ra tôi đang yêu anh bằng một tình yêu quá lớn. Tôi sắp thành nhánh dây leo đến nơi rồi. Và anh, cây đại thụ lớn lao một ngày kia có tự bóc đi vỏ ngoài già nua sần sùi cũ kỹ? Nhánh dây leo ấy sẽ ra sao?

Tôi sẽ ra sao?

Khi tôi chỉ mơ đến sự vĩnh cửu. Mà anh thì không. Anh sống hết mình cho từng phút giây không tốn thời gian tâm trí đến mai này. Hoặc nếu có,

thì đó là chuyện của tương lai anh sẽ làm theo lập trình của anh một cách đơn giản và nhẹ nhõm.

Hàng ngày tôi dậy sớm, bắt xe buýt đến trường rồi về nhà nấu cơm, tắm, đọc sách, mặc những chiếc váy hoa sắc sỡ, gặp một số người quen ở quán cà phê đùa giỡn, chuyện trò tán gẫu, viết những truyện ngắn dở dang và bắt đầu muốn rời xa anh.

Rời xa không phải vì thất vọng hoài nghi hay cạn khô xúc cảm. Anh đã luôn trung thực với tôi.. Tôi chỉ cảm thấy mình nên đón đầu đi là vừa, cái cảm giác thiếu vắng anh trong đời.

Thay sim điện thoại. Không checkmail. Không nhận quà. Đó là những gì tôi cố gắng và nỗ lực.

Tôi cũng không (hoặc không dám) tưởng tượng cảnh anh hốt hoảng và phát điên vì tôi xa lánh anh. Liệu anh có thể xuyên thấu tâm trạng của tôi hay không? Những ngày đầu tiên, tôi trầm cảm nặng nề không thể tả. Nhớ nhung quá khứ tốt cùng. Tôi đau đớn vì anh, cũng như anh đau đớn vì tôi, chắc rằng như thế.

Vĩnh viễn hay là không tồn tại. Tôi chỉ biết rạch ròi. Vì tôi muốn anh là của tôi mãi mãi. Nên tôi rời xa anh.

Một tháng qua đi, may mắn thay tôi đã sống sót nổi sau cơn cuồng dại vì quên lãng. Vô tình đọc báo biết tin anh sẽ có mặt trong lễ ra mắt bộ phim mới nhất. Tôi chưa bao giờ xem phim của anh, nhưng tôi đã đến rạp. Ngồi co ro dưới hàng ghế khán giả, tôi nhìn anh đứng giữa bao người, giữa những ống kính máy quay giữa bao gương mặt, tôi thấy anh, người đàn ông đã từng là của tôi mỉm cười, gật đầu, chào, nói và cảm ơn, như một cái máy. Anh đã gãy hơn, sa sút đi, thực sự là như thế.

Tôi gần anh, gần đến mức chỉ cần bước vài bước thôi, tôi sẽ chạm được anh. Suýt nữa...

Vì tôi biết mình còn yêu.

Người tình của tôi ơi, cuối cùng anh đã trở về. Nhưng có thật là, chúng ta đã thực sự mất nhau không?

Table of Contents

[Người Đàn Ông Có Đôi Mắt Trong - Cẩn Vân Khánh](#)

[1. Độc giả](#)

[2. Người đàn ông có đôi mắt trong](#)

[3. Cô gái ở tiệm bánh Pizza](#)

[4. Rũ Mực Và Âm ướ](#)

[5. Thế giới khác biệt](#)

[6. Thiên đường lạnh lẽo](#)

[7. Thiên Bình](#)

[8. Người tình](#)